

சிலம்பு
௩௨

திருவள்ளுவர் ஆண்டு ககஅக, சிந்திரை
மே, 1958

பரல்
கூ

அப்பர் அருள்நாள்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருநாள் சித்திரைச் சதயம். திருநாள் எனினும் திருவடிசேர்ந்த பெருநாள் எனினும் ஒன்றே. இந்நன்னாளை நாயன்மார் குருபூசைநாள் எனவும் கூறுப. செந்நெறிச் சான்றோர் திருநாட்களை நாள் என்று சொல்லப்படும் நட்சத்திரத்தில்தான் கொண்டாடுவது முறையென்னும் வாய்மை, வரும் சேக்கிழாரடிகள் திருமொழியான் உணரலாம் :

“வானவர்கள் மலர்மாரி மண்ணிறைய விண்ணுலகின்
மேனிறைந்த வைந்துபே ரியவொலியும் விரிஞ்சன்முதல்
யோனிகளா யினவெல்லாம் உண்ணிறைந்த பெருமகிழ்ச்சி
தானிறைந்த சீத்திரையிற் சதயமாந் திருநாளில்.”*

திருநாவுக்கரசு நாயனார்க்கு “அப்பர்” என்னும் திருப்பெயர் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானால் வழங்கப்பெற்றதாகும். சம்பந்தப் பெருமான் நாவுக்கரசரை அன்புடன் அழைக்கும்போ தெல்லாம் அப்பரெனவே அழைத்தருளினார். அப்பெருமான் வரலாற்றைப் பெரியபுராணத்துட் கண்டுகொள்க. சிறுகுறிப்பு மட்டும் ஈண்டுத் தருகின்றும். சிறந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரில் அறந்தரு நாவுக்கரசர் அருளால் தோன்றியருளினார். அவர்தம் தந்தையார் திருப்பெயர் புகழனார். தாயர் திருப்பெயர் மாதினியார்; தமக்கையார் திருப்பெயர் திலகவதியார்.

*திறிப்பு: செந்நெறி யொழுகும் சைவப் பெருமக்கள் தத்தம் குடும்பத்தில் திருவடி சேர்ந்தார் நாளினை நட்சத்திரத்திற்குள் கொண்டாடுதல்வேண்டும். இடையே புகுந்துள்ள திதி முறையை அகற்றுதல் வேண்டும்.

தாயும் தந்தையும் விண்ணெய்தியபின் தமக்கையார் சார்பில் வளர்ந்துவந்தனர். இவர்தம் பிள்ளைத் திருப்பெயர் மருணீக்கியார்.

கற்று வல்லராய் நிலையாமையினை நூலுணர்வானன்றி நுகர்வுணர்வாலும் உணர்ந்தனர். அதனால் அறங்கள் பல திறம்படப் புரிந்தனர். சமயநூல் ஆய்வில் தலைப்பட்டனர். அக்காலத்து மிக்கிருந்த சமணசமயம் புக்கனர். அக்காலத்து அவர்க்கு அகவை குறைந்தது இருபத்தைந்து இருக்கலாமெனக் கூறுப. அங்கு அவர் முப்பதாண்டுகள் தங்கிப் பெரும்புலமையும் பெருநிலையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அச்சமயத்தார் அவர்க்குத் 'தங்கனின் மேலாம் தருமசேனர்' எனும் பட்டம் நல்கிப் பாராட்டினர்.

தமக்கையார் "தம்பியாருளராக வேண்டுமென வைத்த தயாவினால் உயிர்தாங்கியிருந்தனர்." தம்பியார் சிவநெறியினை விட்டு அவநெறியாம் புறப்புறச் சமயம் போனதினால் தாம் திருவதிகை வீரட்டானத்துத் திருக்கோவில் சென்று சீவத்தொண்டு புரிந்துவந்தனர். "பற்றற்ற கண்ணும் பழைமை பாராட்டுதல் சுற்ற"மாதலின் திருவதிகை வீரட்டானத்து இறைதாளிணையினைப் பணிந்து தம் தம்பியை மீண்டும் சிவநெறிக்கு எடுத்தாள வேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். ஆண்டவனும் சூலைநோயை அருளினன். தமக்கையார் துணையால் மீண்டும் சைவத்துக்கு வந்தனர் "கூற்றாயினவாறு" என்னும் முதற்குறிப்பினையுடைய தேவாரத் திருப்பதிகம் பாடினர். திருவருளால் நோய் நீங்கப் பெற்றனர். பாடும் பணியும் உழவாரப் பணியும் வீடுபேறு கூடும்பணியாகக் கொண்டொழுகினர். இறைவனால் 'திருநாவுக்கரசர்' என்னும் திருப்பெயரும் பெற்றனர்.

இதனைக் கண்டு அழக்காறுற்ற சமணர் தூண்டுதலால் வேந்தன் அப்பரை வருவித்துக் கொடுத்தண்டனைகட்கு உள்ளாகினன். அவ்வொறுப்புக்கள் வருமாறு : க. ஏழுநாள்வரை நீற்றரையில் அடைத்துவைத்தல், உ. நஞ்சுகலந்த பாலடிசில் உண்பித்தல், ஈ. யானையைக்கொண்டு இடறச் செய்தல், ச. கல்லிற் பிணித்துக் கடலிற்றள்ளுதல் என்ப.

இந்நான் கொறுப்புக்களையும் சிவன்தாள் நினைவுடன் திருப்பதிகம் பாடித் திருவருளால் வென்று கரையேறினர். வேந்தனும் திருநாவுக்கரசர் திருவடி பணிந்து சைவனானான். இவ்வேந்தன் முதன் மகேந்திரவன்மன் ஆவன். இவன் ஆட்சிக் காலம் கி. பி. ௬00-௬௩0. என்ப. இந்நான் கொறுப்புக்களும் ஒரு புடை யொப்பாக எழுபிறப்புக்கிடமாம் மாயையினையும், நஞ்

சனைய இருவினையினையும், வஞ்சமிக்க மதமார் ஆணவத்தினையும், எஞ்சாப் பிறவிப் பெருங்கடலினையும் இறைவன் திருவருளால் கடந்தேறும் உண்மையினைக் கட்டுரைப்பனவாகும். இவற்றையெய்யொரு வெண்பாவால் நினைவுகூரத் தருகின்றும்.

நீற்றறையால் மாயைவினை நேர்நஞ்சால் வன்களிற்றால்
ஆற்றுமலம் கற்புணையால் ஆங்காங்குத்—தோற்றும்
பிறவிப் பெருங்கடல் பெம்மானால் பேர்ந்திங்
குறவு சிவனடிக்காம் உன்.

இங்ஙனம் கரையேறிய அப்பர் புறச் சமய உண்மைகளை ஐயந் திரிபின்றி மாசறு காட்சியான் உணர்ந்தவராதலின் அவர் திருவருளான் அருளிய செந்தமிழ்த் திருமறை உறுதிச் சொல் நிரம்பிய பெருமந்திரமாகும். எடுத்துக் காட்டாகச் “சித்தத்தொகைத் திருக்குறுந்தொகை” என ஒரு திருப்பதிகம் இருநூற்றுப்பதினொன்றாவதாகக் காணப்படுகின்றது. அதன்கண் முப்பது திருப்பாட்டுக்களுள், முதல் திருப்பாட்டுச் “சிந்திப்பார் மனத்தான் சிவன் செஞ்சடர்” என்று தொடங்குகிறது, இரண்டாம் திருப்பாட்டு “அண்டமாரிருள்” எனத் தொடங்கி அகர வரிசையாகச் செல்லுகின்றது. இப்பொழுது நாம் முதல் திருப்பாட்டைக் காப்பாக வைத்துக்கொண்டு இரண்டாவது திருப்பாட்டுமுதல் கணக்குப் பண்ணினால் பன்னிருயிரும் முடிந்த பின் ஆய்தவெழுத்துக் குறிப்பில் “அக்கு” என்று துவங்குகின்றது. பின் மெய்யெழுத்து முறையில் ‘கசடதப்’ என்னும் வல் லெழுத்தைந்தும் அவ்வவற்றின்பின் முறையே அவ்வவற்றுக் குரிய மெல்லெழுத்தைந்தும் காணப்படுகின்றன. எனவே இருபத்து நான்காவது முதல் இடை யெழுத்துக்கள் துவங்கப் பெறுகின்றன. இடை யெழுத்துக்களில் ‘வகர’ மொழிந்த ஐந்தெழுத்தும் முறையே காணப்படுகின்றன. ஆனால் திருப்பதிகத்தின் இறுதியில் ‘இலங்கைமன்னனை’ வைக்கும் பெரும் பான்மை முறையால் ‘லகரம்’ இறுதியில் நிற்கின்றது. இதற்கு முன் ‘னகரம்’ நிற்கின்றது. எனவே ‘வகரத்’ திற்கும் ‘றகர’த் திற்கும் திருப்பாட்டுக்கள் காணப்படவில்லை. அவற்றின் பொருட்டு இத்திருப்பதிகத்தின்கண் வரும் “ஈறில் கூறையன்” என்னும் திருப்பாட்டை ‘றகர’த்திற்காகவும் காப்புச் செய்யுளாகிய “சிந்திப்பார் மனத்தான்” என்னும் திருப்பாட்டை ‘வகர’த்திற்காகவும் அமைத்துக் கொள்ளலாம். அங்ஙனங் கொண்டால் மொத்தம் திருப்பாட்டுக்கள் முப்பத்திரண்டாகும். இவற்றுள் திருக்காப்புச் செய்யுளை நாடொறும் முதற்கண் ஒதிக்கொண்டு எஞ்சியவற்றை அதனை யடுத்து நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொன்றாக ஒதிவர முப்பத்தொரு நாட்

கொண்ட திங்களுக்கு முற்றாக ஓதவமையும். குறைந்த நாட் கொண்ட திங்கட்கு எஞ்சிய திருப்பாட்டுக்களைக் கடைசி நாளில் சேர்த்து ஓதுதல்வேண்டும். முப்பத்திரண்டு நாள் கொண்ட திங்களுக்குத் திருக்காப்புத் திருப்பாட்டை இருமுறை சொல்லுதல் வேண்டும்.

இம்முறையில் திருக்கோவில்களிலும், தொழுகைக் கூடங்களிலும், தொழிற்றுறைகளிலும், விழுமிய இல்லங்களிலும், கல்விக் கூடங்களிலும், சொல்லார் அவைகளிலும் நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொன்றாகத் தனித்தும் சேர்ந்தும் ஓதிவரும் நன்முறையைக் கைக்கொண்டு நன்னெறியைப் போற்றுவோமாக. திருக்காப்புத் திருப்பாட்டின் சில குறிப்புக்களைத் தருகின்றோம்.

“சீர்திப் பார்மனத் தான்சீவன் செஞ்சுடர்

அந்தி வானிறத் தானணி யார்மதி

முந்திச் சூடிய முக்கண்ணி னானடி

வந்திப் பாரவர் வானுல காள்வரே.”

—௩. ௧௭ - ௧.

இதன் பொழிப்பு: “நல்லது எண்ணுவார் நன்மனத்தினுள் விளங்கித் தோன்றுபவன் சிவன். (அவன் அகவிருள் போக்கும் இயற்கை உண்மை அறிவின்பச்) செஞ்சுடராய்த் திகழ்பவன். (காலை மாலையாகிய இரண்டு) அந்திக் காலத்துத் தோன்றும் செவ்வானம் போன்ற திருமேனியும் திருச்சடையும் உடையவன். அழகு நிரம்புவதற்கு ஏதுவாகிய (ஆருயிர்களின் அடையாளமாகிய) திங்களை முன்னாளிலேயே சூடியருளியவன். (அன்பு அறிவு ஆற்றல் என்னும் முத்திறப் பண்புகளின் அடையாளமாகிய) மூன்று திருக்கண்களையுடையவன். அவன் திருவடியைச் காதலாகித் தொழுவார் சிவவுலகத்தின்பினை நுகர்ந்து வாழ்வார்.

வானுலகம் - சிவவுலகம்; பொன்னுலகம்; சிவதத்துவம். அந்தி: இரவு முடிந்து காலை தோன்றுவதற்கு இடையிட்ட பொழுது காலையந்தியெனவும், அதுபோல் பகற்பொழுது முடிந்து இரவு தொடங்குவதற்கு இடையிட்டபொழுது மாலையந்தியெனவும் கூறப்பெறும்.

இத் திருப்பாட்டின் முதல்வரியின்கண் ‘சிவன்’ என்னும் சொல் காணப்படுவதுபோன்று முதல் வரியின் முதல் எழுத்துக் ‘சி’, நான்காவது வரியின் முதலெழுத்து ‘வ’ இவ்விரண்டினையும் இணைத்துநோக்கின் ‘சிவ’ என்று ஆகும். இரண்டாவது வரியின் முதலெழுத்து ‘அ’, மூன்றாவது வரியின் முதலெழுத்தி(மு)னைப்பிரித்துக் காணுங்கால் ‘ம’, ‘உ’ என்றாகும். இவற்றினை இணைத்துப் பார்க்கின் அ+உ+ம் என்றாகி ‘ஓங்காரம்’ என்றாகும். எனவே ‘சிவ’ எனத் தொடங்கும் திருவைந்தெழுத்தினுள்

ஒங்காரம் அடங்கும் என்னும் உண்மையும் திருவைந்தெழுத்தினை ஒதற்கும் கணித்தற்கும் ஒங்காரம் வேண்டப்படுவதன்று என்னும் வாய்மையும் நன்கு பெறப்படும். சிவபெருமான் செஞ்சுடராக விளங்குபவன். தீச்சுடர் ஒன்றே இருளை அகற்றி உலகியற் பொருள்களைக் காட்டும் பொற்பினது. அஃது இறைவனும் அகவிருளாகிய மலத்தினை யகற்றி என்றும் பொன்றப்புகலாம் திருவடியிணையினைக் காட்டுஞ் சிறந்தகுறிப்பினது. திருவடியிணை என்பதை வேரோராற்றற் கூறின் 'சிவ' என்னும் செந்தமிழ் மறையின் பொருளாகும். எனவே சிவன் செஞ்சுடர் என்று அழைக்கப்படுவது நனிமிகப் பொருத்தமேயாம். செஞ்சுடர் எனினும் சிவக்கொழுந்து எனினும் ஒன்றே. சிவக்கொழுந்து— சிவலிங்கம். மதியின் முன்னுள்ள ஆர்'வினைத் தொகை. எதிர்காலத் தால் விரிக்கப்படும். படவே கலை நிறையும் மதி என்றாகும். மதி இறைவனின் இயற்கை முற்றறிவு இயைந்து விளக்க விளங்கும் இயல்புவாய்ந்த ஆருயிர்களின் சிற்றறிவின் அடையாளமாகும். 'முந்திச் சூடிய' என்பதனை முந்திச் சூடிய என எச்சத்திரிபாக்கி மதி முன்னேறும் பொருட்டுச் சூடிய என்றலும் ஒன்று. ஏனைய நெறியாளர்கள் காரணப் பெயராகிய 'சிவன்' என்னும் திருப் பெயரை எடுத்தாளினும் 'முக்கண்ணினான்' என்னும் சிறந்த காரண இடுகுறிப்பெயரை ஆள்வதில்லை. அதனால் அத் திருப் பெயர் சிவபெருமான் ஒருவனையே சுட்டும் சிறந்த திருப் பெயராகும். திருவடிப்பேற்றின் சிறப்பு மெய்ம்மையும் சிவனெறிக்கேயுரிய. இத்துணைச் சிறந்த இத்திருப்பாட்டு முதற்கண் ஒதப்படும் முழு உரிமையுடையது.

நம் செந்நெறிக்குப் பெருமறை திருவைந்தெழுத்தாவது போன்று குரவரும் ஐவராவர். அவர் முறையே நால்வரும் நம்பிரான் மூலருமாவர். இதனை 'நால்வர் நம்மூலர் நயந்தெமையாள் ஐங்குரவர், சால்பாம், சிவயசிவ சார்ந்து' என்பதனால் நினைவுகூர்க. இம்முறையால் சிகரம் ஆளுடைய பிள்ளையாரையும், வகரம் ஆளுடைய அரசரையும், யகரம் ஆளுடைய நம்பியையும், சிகரம் ஆளுடைய அடிகளையும், வகரம் நம்பிரான் மூலரையும் குறிப்பனவாகும். நம் முடிமணி நூலாகத் திகழ்வன திருமுறை பன்னிரண்டுமேயாம். இப் பன்னிரண்டினையும் ஒருவகையாக நான்மறையும், மறைமுடிபும், மேன்முறையாம் ஆகமமும், ஆறுறுப்புக்களுமாக வகுத்து வழங்கிவருதல் நம்பெருங்கடனாகும். அவை வருமாறு: மூவர் திருப்பாடல் நான்மறையாகும். திருவாசகம் மறைமுடிபாகும். திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் பெறுபேறாகும். திருமூலர் சொல் தமிழாகமமாகும். அப்பனருளிய திருமுகப்பாசரம், அம்மையருளிய பனுவல், திரு

விசைப்பா, திருப் பல்லாண்டு, எஞ்சிய பதினொராந் திருமுறை, பன்னிரண்டாந் திருமுறை ஆகிய ஆறும் ஆறுறுப்புக்களாகும். இவற்றை வரும் வெண்பாக்களா னினைவுகூர்க் :

“ மூவா மறைநான்காம் மூவர் திருப்பாடல்
பாவார் மறைமுடிபாம் வாசகத்தேன்—தேவார்
திருக்கோவை பேராம் திருமூலர் தொன்மைத்
திருத்தமிழின் ஆகமமாம் செப்பு.
அப்பனருள் பாசுரத்தோ டம்மை அருண்முறையும்
ஒப்பில் திருவிசைப்பா ஒங்குபல்லாண்—டெப்புகழும்
சேரேனைப் பன்னொன்றும் சேக்கிழார் பன்னிரண்டும்
ஓரா றுறுப்பெனக்கொண் டோது.

செந்நெறிச் செல்வர் சிறப்பொடு வழிபடும் தெய்வம் ஒன்றே. அது சிவபெருமானே. ஏனைநெறியினரால் வழிபடப்படும் தெய்வங்கள் பெரும்பாலும் சிற்றுயிர்களில் சிறப்புற்றனவும் பூதங்களுமேயாகும். அதனால் அவை சிறுதெய்வங்களென வழங்கப்படும். இக் குறிப்பு அப்பர் பெருமான் ஒதியருளும் வரும் திருப்பாட்டா னுமுணர்க் :

“ என்றுநா மியாவர்க்கு மிடையே மல்லோம்
இருநிலத்தி லெமக்கெதிரா வாரு மில்லை
சென்றுநாஞ் சீறுதெய்வம் சேர்வோ மல்லோம்
சிவபெருமான் திருவடியே சேரப் பெற்றோம்
ஒன்றினாற் குறையுடையோ மல்லோ மன்றே
யுறுபிணியார் செறலொழிந்திட் டோடிப் போனார்
பொன்றினார் தலைமலை யணிந்த சென்னிப்
புண்ணியனை நண்ணியபுண் ணியத்து ளோமே.”

—சு. ௧௮ - ௩-

அச் சிவபெருமானை மெய்யன்பினால் வழிபடும் திருத் தொண்டர்தம்மை மற்றைத் தேவர்கள் தொழுவார் என்னும் உண்மையும் காண்க :

“ முழுத்தழன் மேனித் தவளப் பொடியன் கனகக்குன்றத்
தெழிற்பாஞ் சோதியை யெங்கள்பி ரானை யிகழ்தீர்கண்டீர்
தொழப்படுந் தேவர் தொழப்படு வாளைத் தொழுதபின்னைத்
தொழப்படுந் தேவர்தம் மாற்றொழு விக்குந்தன் றொண்டரையே.”

—சு. ௧௧௩ - ௩-

ஒருபுடையொப்பாக ஐந்தினைக் குறிப்பு வரும் திருப்பாட்டு வருமாறு :

“அங்கட் கடுக்கைக்கு முல்லைப் புறவ முறுவல் செய்யும்
பைங்கட் டலைக்குச் சுடலைக் களரி பருமணிசேர்
கங்கைக்கு வேலை யரவுக்குப் புற்றுக் கலைநிரம்பாத்
திங்கட்கு வானந் திருவொற்றி யூரர் திருமுடியே.”—ச. அசு - ௧0.

இதனுள் முல்லைப்புறவம் முல்லையினையும், சுடலைக்களரி
பாலையினையும், வேலை நெய்தலினையும், புற்று மருதத்தினையும்,
வானம் குறிஞ்சியினையும் குறிப்பன.

தன்ப விற்பங்கள் முறையே சிவபெருமானைத் தொழுதலா
னும் தொழாமையானும் நேர்வன:

“தன்ப நும்மைத் தொழாத நாள்க ளென்பாரும்
இன்ப நும்மையேத்து நாள்க ளென்பாரும்
நம்பி னென்மை நுழையப் பணியே யென்பாரும்
அன்ப னாரு ராதிரை நாளா லதுவண்ணம்.” —ச, ௨௧ - ௬.

ஐந்தொழில் முழுமுதல்வனும் சிவபெருமானை மலர்தூவிப்
போற்றி வழிபட்டு வாழமாறு நம் அப்பர் பெருமான் “போற்றித்
நிருத்தாண்டகத் திருப்பதிகங்கள் ஐந்து ஒதி யருளியுள்ளார்கள்.
அவ்வைந்து பதிகத்தின் முதற் பாட்டின் முதற்குறிப்பினைத்
தருகின்றும்: ௧. “பொறையுடைய” ௨. “எல்லாஞ்சிவனென்ன”
௩. “பாட்டான” ௪. “வேற்றுகி” ௫, “கற்றவர்கள்”

இவ்வைந்து திருப்பதிகங்களும் சிவபெருமானின் வெவ்
வேறு திருவருள் நிலையாகக் கூறப்படும் மூத்த பிள்ளையார்,
இளைய பிள்ளையார், ஆலமர் செல்வர், அம்மை, சிவக்கொழுந்து
என்று சொல்லப்படும் சிவலிங்கமாகிய ஐம்பெரு நிலைகளுக்கும்
உரையிறந்த தமிழ்மா மறையாக முறையே திகழ்வனவாகும்.

நாம் அனைவரும் சிவதிக்கை முறைப்படி பிள்ளையா ரருளிய
திருநீற்றுப் பதிகம் ஒதி உச்சிமுதல் பதினாறு இடங்களில்
திருநீறு இடுதல்வேண்டும். அப்பர் பெருமான் அருளிய
திருவங்கமாலை ஒதி அவ்வவ் வுறுப்புக்களைத் தொட்டு இவ்வுடம்பு
சிவப்பணிக்காக வந்தது என்னும் வாய்மையினை நினைவுகூர்தல்
வேண்டும். அதன் இறுதியின் கணுள்ள பத்து, பதினொன்று,
பன்னிரண்டாம் திருப்பாட்டுக்களான் முறையே இறை, உயிர்,
தலை என்னும் முப்பொருளுண்மை தெளிதல் வேண்டும்.

சிவபெருமான் திருவழிபாட்டில் அவன் திருவுறுப்புக்களைப்
பெரும்பான்மையும் முறைப்படுத்தி ஒதும் திருப்பதிகம் வரு
மாறு: “பாளையுடைக்கமுகு” முதலாகத் “தருக்குமிகுத்து”
என்பது ஈறாகக் காணப்படும் பத்துத் திருப்பாட்டுக்களாகும்.
இதன்கண் முறையே, சிற்றம்பலம், திருவடி, துகில், கச்சு, கை,

கண்டம், முகம், நெற்றி, முடி, திருவடிவிரல் என்னும் சிறப்புடைப் பொருள்களும் உறுப்புக்களும் ஓதப்பெற்றுள்ளன. அவற்றை நினைவு கூர்ந்து வஞ்சனையில்லா நெஞ்சத்துடன் வழிபடுதல் வேண்டும். ஒதும் திருவைந்தெழுத்தின் இருவேறு முறைகள் வருமாறு :

“சந்திரற் சடையில் வைத்த சங்கரன் சாமவேதி
அந்தரத் தமர்பெம்மா னுனல்வெள் னூர் தியான்றன்
மந்திர நமச்சீவாய வாகநீ றணியப் பெற்றால்
வெந்தறும் வினையுநோயும் வெவ்வழல் விறகிட்டன்றே-”

இப்பொருண்மறையினைப் பருமை என்பர். இது சீலநெறியினர்மேற் கொள்வதாகும். நோய்-மலநோய்.

“கருவாய்க் கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்
உருவாய்த் தெரிந்துன்ற மைம் பயின்றே னுனதருளால்
திருவாய்ப் பொலியச் சீவாய நமவென்று நீறணிந்தேன்
தருவாய் சிவகதி நீபா திரிப்புலி யூரானே.” —ச. கரு. சு.

திருவாய்ப் பொலிதல்—திருநீற்றுக்கோலம் திருவருட்கோலமாதலின் அருட்கோலமாய் விளங்குதல். இது நுண்மையாகும். இதுநோன்பு நெறியினர் மேற் கொள்வதாகும்.

சிவபெருமானின் திருவருட்கோல நிலைகள் வெவ்வேறாக ஒதப்படினும் அவை யனைத்தும் சிவபெருமானின் கண் ஒடுங்கும் உண்மை காட்டுவார் அவ்வந் நிலையினர் சிவபெருமானை வழிபடு முறையினையும் வகுத்தோதினர் :

“நார ணன்னெடு நான்முக னிந்திரன்
வார ணன்கும ரன்வணங் குங்கழற்
பூர ணன்திருப் பூவனூர் மேவிய
கார ணன்னெனை யாளுடைக் காணையே.”

“விட்டார் புரங்க ளொருநொடி வேவ்வொர் வெங்கணையால்
சுட்டாயென் பாசத் தொடர்பறுத் தாண்டுகொள் தும்பிப்பம்பும்
மட்டார், குழலி மலைமகள் பூசை மகிழ்ந்தருளும்
சிட்டா திருச்சத்தி முற்றத் துறையுஞ் சிவக்கொழுந்தே.”

கதிரும், தீயும் கடவுளின் எண்பெரு வடிவங்களுள் ஒன்றே யன்றிக் கடவுளல்ல என்னும் உண்மையினையும் வலியுறுத்தி மயக்கொழிக்கின்றார்: “அங்கதிரோனவனை யண்ணலாக் கருதவேண்டா” எனவும், “அவ்வொரி யீசன, துருவ ருக்கம தாவதுணர்கிலார்” எனவும் ஒதுவனவற்றால் விளங்கும்.

அப்பரருள் நாளதனை ஆர்வமுடன் போற்றியென்றும் எப்பொருளும் பெற்றுவாழ் வோம்.

வள்ளுவர் காட்டிய அருள்நெறி

[திருவாட்டி, மேரி மரசிலாமணி அம்மையார், எம்.ஏ., எல்.டி.]

அன்பர்களே! வணக்கம். வள்ளுவர் காட்டிய அன்பு நெறி பற்றி அன்று ஆராய்ந்தோம். வள்ளுவர் காட்டிய அன்பு நெறிக்கு, அணுகுண்டின் காலமாகிய இக் காலத்திலும் இடமுண்டு என்று கண்டோம். இல்லறத்திற்கு அடிப்படை அன்பு. அதுபோல, துறவறத்தானுக்கு இயல்பான குணம் அருள். ஆகவே அன்பின் தொடர்ச்சியாய் அருள்பற்றி இன்று ஆராய்வோம்.

மணக்குடியார், “ அருளுடைமையாவது, யாதானுமோர் உயிர் இடர்ப்படின, அதற்குத் தன்னுயிர்க்கு உற்ற துன்பத்தினால் வருந்துமாறுபோல வருந்தும் ஈரமுடைமை ” என்றார். அன்பின் முதிர்ச்சியே அருளுடைமை. ஏனெனில் யாதானுமொரு சம்பந்தம் பற்றிச் செல்லும் அன்பு முதிர்ந்தவிடத்து, ஒரு சம்பந்தமுமில்லாமல் வருத்தமுற்றவர்கள்மேல் செல்வதாகிய அருளாய் மாறுகிறது இதுபற்றியே வள்ளுவர், “ அருளென்னும் அன்பு ஈன் குழவி ”—அன்பினால் பெறப்பட்ட அருளென்னும் குழந்தை—என்றார். அன்பு வளர்ந்து, எவ்வாறு அருளாய் மாறுகிறது என்று கூறவியலாது. ஆகவே ஒருவகையில், அன்பையும் அருளையும், இருவேறு பண்புகளாக வரைந்து கூறாமல், ஒரே பண்பின் இருநிலைகளாகக் கூறலாம்.

அருளுடைமை என்னும் அதிகாரம், குறளில் துறவறப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது துறவறத்தானுக்கு இன்றியமை யாதது அளியாகிய அருள் என்பதை, இது சுட்டிக் காட்டுகிறது. இல்லறத்தில் நிகழ்த்துவனவற்றை நிகழ்த்தியபின், துறவறம் பூண்டு, எவ்வுயிரையும் ஒரே தன்மையாகக்கொண்டு, உயிர்கள் மீது அளி செய்வதே துறவறத்தானுக்கு இயல்பு. எந்த உயிருக்கும்—மனித உயிர், பிராணிகள். பறவைகள், மரம் செடிகொடி முதலியவற்றுக்கும் அளிசெய்வதே துறவறத்தான் கடமை. எனினும், இவ்வருளுடைமை, துறவறத்தானுக்கு மாத்திரமே வள்ளுவர் காட்டிய நெறியன்று. மனிதப் பிறவியில், அன்புநெறியினில் வளர்ந்து அருள்நெறியைக் கடைப்பிடிக்கும் எவனும், ஆன்மநெறியில் ஒருபடி உயர்ந்துவிடுகிறான். எவ்வுயிரிடத்தும் தொடர்பு கண்டு, அதன் இன்ப துன்பத்தைத் தனது போல் நினைக்கும் அவன் துறவறத்தைப் பூண்டு கானகம் செல்லாதபோதும், அவன் மனத்தே ஒரு பற்றற்ற துறவற நிலை

ஏற்படும். அதன் பயனாய்த் தன்னுடையது, தன் குடும்பத்தது, தன் நாட்டது என்ற குறுகிய மனப்பான்மை மாறி, உலக நன்மையைக் குறிக்கோளாகக் கொள்கிறான். இதுவே வள்ளுவர் கருத்து என்பது,

“ அருளென்னும் அன்புநன் குழவி பொருளென்னும்
செல்வச் செவிலியால் உண்டு.”

என்னும் குறளால் தெரியவருகிறது. அஃதாவது, அன்பினால் பெற்றெடுக்கப்பட்ட அருள் என்னும் குழந்தை, பொருள் எனப்படும் செல்வச் செவிலியால் வளர்ச்சியுறும் என்பது. பொருளுடையார்கள் தங்கட்கே தங்கள் பொருளை வைத்துக் கொள்ளாமல் தங்கள் பொருளினால் அயலாருக்குப் பயன் கிட்டு மாறு செய்தலே, அருளைத் தம்மிடத்தே வளர்ப்பதற்கு உதவி புரியும் என்பது இதன் கருத்து.

தமிழ் இலக்கியத்தில், அருள் என்னும் அருங் குணத்திற்கு இலக்கான பாரியைத்தான் இப்பாரில் மறக்க இயலுமோ? கானகத்தில் ஒரு முல்லைக்கொடி படர்வதற்குரிய கொழுகொம்பற்றுக் கிடந்ததைக் கண்டான். துவண்டு கிடந்த கொடிமேல் அவனுக்கு அளி பிறந்தது. அஃறிணைப் பொருள்தானே அக் கொடி என்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. தான் ஏறிவந்த தேரையே அக் கொடிக்குக் கொழுகொம்பாகக் கொடுத்துப் பெருமிதத்துடன் நடந்துசென்றான்.

“ பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தமும் பிருப்பப் பாடா தாயினுங்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி.”

என்று இவனைப் புறப்பாட்டில் பாராட்டுகிறார் கபிலர் எனும் புலவர். பாரியின் அருளன்றோ இச் செயல்.

மற்றுமொரு வள்ளல்—அவன் தான் பேகன். கானகத்தில் ஒரு மயிலைக் காண்கிறான். அது குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்ததுபோல் தோன்றியது. அவன் அருள் உள்ளம் பதறியது. தான் வைத்திருந்த அரியதோர் போர்வையை அம் மயிலுக்கு அளித்துவிட்டுச் செல்கிறான். ஒரு பறவைதானே இதுவென அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

“ மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்.”

என்று பாராட்டப் பெற்றான் இவன். தொடர்பற்ற உயிர்மேல் அவன் அளிசென்றது. பற்றற்ற உள்ளத்தின் நிறைவே அச் செயல் என்று நமக்குத் தோன்றும். கற்புடைமகள் ஒருத்தியைப் பற்றி அவள் கணவனிடத்துப் பொய்ச்சான்று கூறுகிறான் ஒரு கீழ்மகன். பத்தினிப் பெண்ணுக்கு இடுக்கண் விளைக்கிறான். ஒழுக்கமற்றோரை அறைந்துண்ணும் பூதம் அக் கீழ்மகனைத் தன் பாசத்துச் சிக்கும்படி செய்கிறது. கீழ்மகனின் தாய்ப்படும் துன்பங்கண்டு, கோவலன் அப் பூதத்திடம் சென்று என் உயிரைக் கொண்டு இவன் உயிரை விட்டுவிடு என்கிறான். பூதம் மறுத்துக் கீழ்மகனைப் புடைத்துத் தின்கிறது. கோவலனின் அருள் உள்ளம், இன்னலுற்ற தாயைக் கண்டு இரங்குகிறது. தாயுடன் செல்கிறான் கோவலன். அவளுக்கும் அவளைச் சேர்ந்த சுற்றத்தாருக்கும் பொருளுதவி செய்து பல்லாண்டு புரந்து வருகிறான். கற்புத் தெய்வமாகிய கண்ணகியைத் துறந்து மாதவி பால் சென்ற கோவலனிடத்தும் எத்தகைய அருள் உள்ளமிருந்த தென்பது இதனாற் புலப்படும்.

வள்ளுவர், அருள் என்னும் பண்பு, துறவறத்தானுக்கு இயல்பிலே யமைந்ததோர் பண்பு என்று கூறியபோதிலும், அருள்நெறி, இல்லறம், துறவறம் என்ற இருநிலைகளுக்கும் இன்றியமையாத நெறி என்பதையே தம் நூலில் காட்டுகிறார். எனினும் தம்காலப் புலவர்கள்போல், அறத்தை இல்லறம், துறவறம் எனப் பகுத்து அருளுடைமைக்குத் துறவறத்தில் தலைமையளிக்கிறார்.

அருள் செல்வமும் பொருள் செல்வமும்

பொருளுக்கும் அருளுக்குமுள்ள வேறுபாட்டை வள்ளுவர் மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துக் கூறுகிறார். அருளுக்கும் பொருளுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள பேதமுண்டு. இதை எவருமறிவர். பின் வள்ளுவர் மீண்டும் மீண்டும் இதை எடுத்துக் கூறவேண்டிய தில்லையெனின், உலக இயற்கையை யறிந்தே இவ்வாறு வள்ளுவர் கூறுகிறார் எனலாம்.

“பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்.”

என்னும் குறளில் அறிவிலாதாரையும் இழிகுலத்தாரையும் பொருளானது மதிக்கப்படுபவர்களாக மாற்றி அறிவுடையாரும் உயர்குலத்தாரும் அவர்களிடம் சென்று நிற்கச் செய்யும் என்னும் கருத்தைக் கூறுகிறார். பொருள் அத்தகைய சிறப்புடைத்து. பொருளுடையானுக்கு, உலகத்தில் எவ்விடத்தும்

சிறப்புண்டு; அவன் எதைச் செய்துமுடிக்க விரும்பினும் இயலும். தான தருமங்கள் செய்யலாம். தருமசாலைகள் பள்ளிகள் மருத்துவசாலைகள் கட்டலாம். இன்பமாய்ப் பொழுதுபோக்கலாம். அரசு பதவியிலிருப்போரின் நட்பைப் பெறலாம். அருளுள்ளவனுக்கோ ஆண்டவனது உலகில் எல்லாமுண்டு. உயிர்களிடத்துக் காட்டிய அளியால், அவன் “வலவனேவாவான ஊர்தி ஏறி” வானவர்க்கு நல்விருந்தாவான். இதுபற்றியே அருளுள்ளார்க்கு அவ்வுலகம், பொருளுள்ளார்க்கு இவ்வுலகம் என்றார் வள்ளுவர்.

உலகில், மக்கள் செல்வம் என்று சுட்டும்பொழுது, பொருளால்வரும் செல்வத்தையே கருதுவர். பொருட்செல்வம் யாரிடத்தும் காணப்படும். கீழ்மக்கள், தீயவழிகளில் பொருள் திரட்டுவோர், முதலியோரிடத்தும் காணப்படும். சகடக்கால் போல் மாறிமாறி வரும் இச் செல்வம். ஆனால் அருட்செல்வமோ ஆன்ம செல்வத்துளெல்லாம் தலையாய செல்வம். அதை எளிதில் ஒருவன் பெறவியலாது. பாடுபட்டுத்தேடியே பெறவியலும். அன்பை வளர்த்துப் பெருக்கி அதன் பின்புதான் அருட்செல்வத்தைப் பெறவியலும். அருட்செல்வத்தால் பல உயிர்களையும் ஒம்பலாம். அருள் உள்ளமும், பிறர்க்கென வாழும் மனப்பான்மையும், பிறர் துன்பத்தைத் தன் துன்பம்போல் காணும் அறிவும், மணிமேகலையிடத்து வளம்பெற்றிருந்தன. இராசமாதேவி தன்மகன் கொலையுண்டதன் பொருட்டு மணிமேகலைக்கு மயக்க மருந்து ஊட்டியும், புழுக்கறையில் அடைத்தும் துன்புறுத்தியதை மறந்து, அவளுக்கு உண்மைப் பொருளைத் தெருட்டி, தான் கண்ட அருள் அறத்தை அவளும் கடைப்பிடிக்கச் செய்தாள் மணிமேகலை. “உன்மகன் உயிர்க்கு நீ அன்புசெய்வாயேயாகில், எவ்வுயிர்க்காயினும் இரங்கல் வேண்டும்” என்று கூறி அருளறத்தைப் புகட்டினாள். மேலும் அவள் சிறைச்சாலை சென்று, அங்குப் பசியால் வாடியிருந்த மக்கட்கு, அமுதசரபியினின்று அமுது வழங்கி, சிறைச்சாலையை அறச்சாலையாக மாற்றினாள்.

“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்.”

என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இவள் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாவள் அன்றோ?

பொருளற்றவர், மீண்டும் ஒரு கால் பொருளைப் பெறலாம். இஃது உலகில் நாம் காணும் உண்மை. அருளை அழித்து விட்டவர்க்கோ மீண்டும் அருளைச் செய்துகொள்ளல் பெரிதும்

சிரமமானதொன்று. அருளானது அகத்தே தோன்றி, அகத்தே மலர்ந்து, அகத்துநின்றே பயனளிக்கும் பண்பு. அருள் இல்லையேல் ஆன்ம வாழ்வு சூன்யமாகிவிடும். ஆக்கம்பெறாது. இதையே வள்ளுவர்,

“பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால் அருளற்றார்
அற்றார்மற்றாதல் அரிது.”

என்றார்.

அருளினது உயர்ச்சியை யறிந்து, அதனுடன் அன்புடையனாய் ஒருவன் நடப்பானேயாகில், அவன் அயலார் பொருளை வஞ்சித்துத் தனக்காக ஒருபோதும் முயல்வதில்லை. ஒருசில சமயங்களில், உயர்ந்த அரசு பதவியிலுள்ளான், பதவியற்ற எளியானிடமுள்ள பொருளை வஞ்சித்துக் கவர்ந்து, பின் அப் பொருளை ஏனையோர்க்கு வழங்குவான். அருள் உள்ளம் அற்றவனென்னும், அவன் செயலை அருட்செயல் என்று மக்கள் கொள்வர். வள்ளுவருக்கு இது ஏற்புடைத்தன்று.

“அருள்கருதி அன்புடையர் ஆதல் பொருள்கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல்.”

என்பது அவர் வாக்கு. அருளை விரும்புகிறவன், பிறர் பொருளைக் கவர்ந்து இன்பமுற விரும்புவதில்லை என்னும் இக் கருத்தை,

“அருள்வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்றான் பொருள்வெஃகிப்
பொல்லாத சூழக் கெடும்.”

என்று கூறினார். விவிலியத்தில் பத்துக் கற்பனைகளில் ஒன்றாகப் பிறர் பொருளை இச்சியாதிருப்பாயாக என்னும் கட்டளை கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறெல்லாம் அருளைச் சிறப்பித்துப் பொருளின் குறைவை எடுத்துக் கூறினும், பொருளைப் போற்றாதிருக்க வேண்டுமென்பது வள்ளுவர் துணிபன்று. வீராருளதிகாரம் முழுவதிலும் பொருளின் சிறப்பையும் இன்றியமையாமையையும் கூறிப் போந்தார் வள்ளுவர். அருளே வாழ்க்கைக்குத் துணையாவது. ஆனால் அருளைப் போற்றிப் பொருளைப் போற்றாது விடலாகாது என்பது வள்ளுவர் கருத்து. அருளைப் போற்றிப் பொருளைப் போற்றாது வாழ்வார் பல்வகையில் தவிப்பதை நாம் காண்கிறோம். அருளுக்குப்பொருள் உதவுகிறது. எப்படியெனில், தீயோரை அழித்து, நல்லோர்க்கு அளிசெய்தல், அன்புடையார்க்கு உதவுதல், செழுங்கிளை தாங்குதல்—இவற்றிற்கெல்லாம் பொருள் தேவை. எனினும் அப் பொருள் அருளொடும்

அன்பொடும்கூடிவர வேண்டுமென்பதே வள்ளுவர்கொண்ட கருத்து.

“ அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லார் புரள விடல்.”

என்று வள்ளுவர் கூறியது இதுபற்றியே.

வளரும் அருள்

துறவறத்தானுக்கு அருள் இயல்பிலேயே பிறக்கும். ஏனையோர் அருளுடைமையைப் பெறுதற்குத் தத்தம் முயற்சியைப் பயன்படுத்துதல்வேண்டும். நற்குணம் படைத்த மக்களிற்பலர், அருளைச் சிறிதுசிறிதாகத் தம் வாழ்க்கையில் வளரவிட்டனர். காந்திமகான், சிறந்த தியாகியாகத் திடீரென மாறிவிடவில்லை. அவர் சிறிய வயதிலேயே, வீட்டிலும் வெளியிலும், சிறுசிறு தியாகச் செயல்கள் புரிந்து, தியாகக் குணத்தைத் தம்மிடத்தே வளர்த்து வந்ததால்தான் தியாகம் அவருக்கு இயல்பானதோர் பண்பாய் மாறிவிட்டது. அவ்வாறே அருள்நெறியை யடைய விரும்புவோர், தங்கள் தங்கள் நிலையில் எவ்வெவ்வாறு அருள் செய்யவியலுமோ, அவ்வகைகளை ஆராய்ந்தறிந்து, அவற்றை நடைமுறையில் கொணர்ந்து, அருட்செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளல்வேண்டும். தானே வளரும் செடிக்கு நாம் உரமிட்டுத் தண்ணீர் வார்த்துக் களைபிடுங்கிச் செடியைச் சீரியமுறையில் வளர்ப்பதுபோல், நம்மிடத்து இயல்பிலேயே அரும்பும் அன்பின் முதிர்ச்சியாய் அருட்பண்பு வளர்த்தற்குரிய வழிவகைகளையும் சொற்களையும், செயல்களையும் ஆராய்ந்தறிந்து, அவைகள் மூலமாய் அப் பண்பை வளர்த்தல்வேண்டும். இதுபற்றியே வள்ளுவரும், ‘நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க’ என்றார். வள்ளுவரின் செயல்உள்ளத்தை இவ்விடத்துக் காண்கின்றோம். அவர் நூலில், மக்கள் செய்யவேண்டுவனவான பல்வகைச் செயல்களையும், அறங்களையும் எடுத்துக் கூறிக்கொண்டே செல்கிறார். ஆகவே, ‘அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம்’ என்று கூறிய அவர், அச் செல்வத்தைப் ‘பல்லாற்றான் தேடி’ப்பெறுமாறு கட்டளை வகுக்கிறார்.

அருளுக்கு அச்சமில்லை

அருள்நெறியைக் கடைப்பிடித்தோருக்கு அச்சமில்லை யென்பதை,

“ அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினர்க் கில்லை இருள்சேர்ந்த
இன்னா உலகம் புகல்.”

என்றும்,

“ மன்னுயி ரோம்பி அருளாள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை.”

என்றும்,

“ அல்லல் அருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கும்
மல்லல்மா ஞாலம் கரி.”

என்றும் கூறி விளக்குகிறார்.

இவ்வுலக வாழ்க்கையை முடித்தபின் மக்கட்கு என்ன நடக்குமென்று பல்வகைச் சமயத்தாரும் ஆராய்ந்து பார்த்து வைத்திருக்கின்றனர். பண்பற்ற வாழ்க்கைப்பட்டானுக்கு விண்ணுலகம் கிடையாதென்றும், நரக உலகமே கிட்டுமென்றும் எச் சமயமும் எடுத்துக் கூறுகின்றது. வள்ளுவர், ஒருவன் நரக உலகம் செல்லாதிருக்க வழி கூறுகின்றார். அவ் வழிதான், அருள்சேர்ந்த நெஞ்சையுடையராயிருத்தல். நெஞ்சில் அருளுடையவர் பிறர்நலங் கருதுவான். கீழான செயல்களிலிறங்க அவனுக்கு வாய்ப்பில்லை. அவன் அருள் உள்ளம் பிறருக்கு உயர்ந்த பயன்களையே தேடிக்கொண்டிருத்தலால், அவன் தன் பயன் பற்றியோ, தான் அஞ்சும் காரியங்கள் பற்றியோ நினைக்கிற தில்லை.

“ அஞ்சவதியா தொன்றுமில்லை ; அஞ்ச வருவதுமில்லை.”

என்று நாவுக்கரசர் கூறுவதுபோல் இவரும் கூறுவர். அருளுடையானுக்குத் தன் உயிர் அஞ்சும் தீவினைகள் வருதலில்லை. அருளிருப்பதால், பாவச் செயல், பழிச் செயல் இவற்றில் அவன் விழமாட்டான். ஆகையால் அவன் அஞ்சவேண்டியதில்லை. அருளுடைமை அச்சமின்மையைக் கொண்டு தருகிறது. ஏனையோர், தம் உயிருக்கும் பாவமும் பழியும் சேதமும் நேரிடுமோ வென அச்சமுற்றிருக்க, அருளுடையாரோ, தாங்கள் அருள் செய்தலிலேயே வாழ்க்கையைக் கழிப்பதால், தங்கள் வாழ்க்கையில் எவ்விதத் தீமையையும் அஞ்சவேண்டியதில்லை.

“ அல்லல் அருள் ஆள்வார்க் கில்லை.”

என்று வள்ளுவர் கூறுவதில், ஆசிரியரது பொதுவான கொள்கை யொன்றையே காண்கிறோம். நல்லதோர் காரியம் செய்ய முன்வருபவருக்குத் துன்பம் வருவதில்லை என்பது மக்களின் பொதுவானதோர் கொள்கை. இதையொட்டியே வள்ளுவரும் கூறினார். உலக வழக்கில் இவ்வாறு எப்பொழுதும் நடப்பதில்லை. மெய்ப்பொருள் நாயனார், சிவத்தொண்டர் வேடத்தில் வந்த முத்தி நாதனாகிய பகைவனுக்கு அருள்செய்தார். அன்பு காட்டினார். அவருக்குக் கிடைத்த பலன் பகைவனின் கத்திக் குத்தே. இதை

அல்லல் என்று கொள்ளாது, பிறர் எவ்வாறு கொள்ள வியலும்? எனினும் நாயனார்க்கு உடலில் அல்லல் என்ற போதிலும், மனத்தில் ஒரு மகிழ்ச்சி பிறந்தது. பகைவனிடத்தில் அருள்செய்து உடலில் அல்லலுற்றபோதும் அருளுள்ளத்துடன் திகழ்ந்தார் அவர். பகைவன் செய்த தீமையை அனுபவித்த பின்னும் பகைவனிடத்தில் கோபம் கொள்ளவில்லை அவர். அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் பகைவனைக் கொல்லவேண்டும் என்று கூறியபோதிலும் இவரோ அவன் உயிர்க்குக் கேடுவராதபடி செய்கிறார். தனக்குத் தீங்கிழைத்தவரீதும் அருள்செய்தல், அருள்நெறியின் உயிர்நிலையாம்.

“சிறப்பீனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்ற
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

அருளும் அறமும்

உலகில் பலவகை அறங்கள் மக்கள் வாழ்க்கையில் பயனளிக்கின்றன. அவைகளுள் அருளும் சிறந்ததோர் அறமாகும்; ஏனைய அறங்கட்கெல்லாம் தலையாய அறமாகும். அருள் நெறியை அடிப்படையாகக்கொண்டு, புத்தபிரான் எவ்வயிர்க்கும் தீங்கிழைத்தலாகாது என்பதை உலக மக்கள் ஏற்குமாறு புத்தமதத்தையே நிறுவினார். அகிம்சைக் கொள்கையின் சித்தாந்தத்தைக்கொண்டு புத்தர்களும் சமணர்களும் தங்கள் சமயங்களை உலகில் பரப்பினர். பாரத நாட்டில், ஒருயிர்க்கும் தீங்கிழைத்தலாகாது, என்ற கொள்கை காலகாலமாய் வந்த கொள்கை. அதைப் பல்வேறு விதமாய் மக்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பிராணிகட்கு இன்னலிழைத்து, அவைகளைக் கொன்று, ஊன் உண்ணுதல் பெருந்தவறு. அஃது அருள் நெறிக்கு மாறுபட்டது என்று கூறிப் புலால் உண்ணலை அறவே நீக்கினர் ஒரு பகுதியார். தற்காலத்தில், உயிர்ப் பிராணிகளிடத்துக் கருணை காட்டவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் நிறுவப்பட்ட சங்கங்களைக் காண்கிறோம். பிராணிகட்கு மக்கள் இழைக்கும் துன்பங்களைக் கண்டிக்கவேண்டும் என்பதற்காக நிறுவப்பட்டது; ‘பிராணிகளிடத்துக் கொடுமையைத் தடுக்கும் சங்கம்’ (S. P. C. A.). இச் சங்கம் அருள்நெறியை அடிப்படையாகக்கொண்டு நிறுவப்பட்டுப் பிராணிகளுக்கு மக்கள் தீங்கிழைக்காதவாறு சட்டம் செய்திருக்கிறது. நோயுற்ற பிராணிகள், பறவைகள் முதலியவற்றின் நோயைத் தீர்க்குமாறு பிராணிகளின் மருத்துவக் கலையும், வைத்தியசாலையும் எழுந்தன. இவைகளின் மூலமாய் நோயுற்ற பிராணிகள் உடல்நலம் பெறுகின்றன.

(தொடரும்.)

சிலப்பதிகாரம் (கானல்வரி)

(மாதவி பாடிய ஆற்றுவரிப்பாடல்)

[பண்டித வித்துவான், திரு. தி. சங்குப் புலவர்]

(செல்வி, சிலம்பு ௩௨ - பரல் - ௮, ௩௭௩ ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தலைவன் தலைவியை முதலில் இயற்கையாகப் புணர்ந்தான். பின்னர் பாங்கனைவாயிலாகக் கொண்டு களவிற்குடிக் கலந்தான். அதன்பின் பாங்கியை வாயிலாகக் கொண்டு களவொழுக்கம் நிகழ்த்தக் கருதினான். தமையும் கண்ணியும் கையுறையாகக் கொண்டு வந்தான். “தலைவிக்கு எனது கையுறையைக் கொடுத்து என் குறைபாடு கூறி என்னோடு கூட்டுக” என்று பலகாலமும் குறையிரந்தான். இருவருக்கும் களவொழுக்கம் முன்னரே உண்டு என்பதைக் குறிப்பால் அறிந்தாள் பாங்கி. தலைவனோடு தலைவியைக் கூட்டுவிக்க எண்ணினாள். தலைவன் குறைபாடு தலைவிக்குக் கூறினாள். தலைவி முதலில் தலைவனை அறியாதவள்போல மறுமொழி கூறாது வாளா இருந்தாள். அவ்வாறு இருந்த தலைவிக்கு மெல்லிய இனிமையான சொற்களால் தலைவனுடைய பண்பும் காமக் குறிப்புங் கூறி, “இனி அவர் நம்மைவிட்டுப் பிரியார். அவருடன் கூடி வாழ்தல் நன்று” என்றுங் கூறி அவளை உடன்படுமாறு செய்கின்றாள்: இதுதான் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பித்தல் என்பதன் பொருள்.

(1) பாங்கி தலைமகளை நோக்கி “என்னருமைத் தலைவியே! முன்னாளில் ஒரு நாள் தாழைமரங்கள் வேலியாகச் சூழ்ந்த கழிக்கரையில் மணல்விடு கட்டி விளையாடினோம். அவ் வீட்டைக் காலால் ஏற்றிச் சிதைத்தார் ஒருவர். நாம் அவரை வைதோம்; வெறுத்தோம். அவர் அன்போடு விளையாட்டிற்காகச் செய்தார். நாம் வைததற்கு அவர் வருந்தாமற் சிரித்துக்கொண்டே சென்றார். அவர் செயல்கள் யாவும் உனக்கும் நினைவில் இருக்கும் என்று கருதுகின்றேன். அவர்தாம் இப்போதும் உன்னை விரும்பி வந்தவர். அவர் நம்முடைய மயக்கங்கொண்ட மனத்தை விட்டு அன்று முதல் இன்றளவும் நீங்காமல் தங்கியேயிருக்கின்றார். அவரை நம்மால் மறந்துவிட முடியுமா? முடியாதல்லவா? அவர் குறையை முடிக்க வேண்டுவது நமது கடமையாகும்” என்றாள்.

(2) கானல் சூழ்ந்த கழிக்கரையில் ஒருநாள் வந்தார் அவர். என்னை நோக்கி உங்கள் தலைவியை நான் கூடுவதற்கு நீ கருணை

செய்யவேண்டும் என்று கெஞ்சினார். தாழ்மையான இனிய சொற்கள் கூறி என்னை வேண்டினார். நம்முடைய மான் போன்ற மருண்ட பார்வையையே குறிப்பாகப் பார்த்து நின்றார். அவ்வாறு குறையிரந்து நின்ற அந்தத் தலைவர் உன்னைக் கூடிக் கலந்தாற் பின்பு எக்காலத்தினும் நம்மை மறக்கமாட்டார் என்றே நம்புகிறேன். நீ அவரோடு கூடுவதற்கு உடன்பட வேண்டும் என வேண்டினள் பாங்கி.

(3) நேற்று என்பால் வந்து நின்றார் அந்தத் தலைவர். என்னோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது அன்னப் பறவை ஆணும் பெண்ணும் கூடிக் கலந்து விளையாடக் கண்டார். கண்ணிமையாமல் அப் பறவைகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அதனால் அவருடைய குறிப்பு உன்னை மணந்து இல்லறம் நடத்த எண்ணுவதுபோலத் தோன்றியது. அவர் நம் உடம்பிற் படர்ந்த தேமல்போலப் பிரியாது கூடி வாழ்வார் என்றே நம்புகிறேன். அவர் குறையை மறுக்கவியலாது ; நீ அவரை விரும்பவேண்டும் என்று இனிமையாகக் கூறினள் பாங்கி. பாக்கள் மூன்றும் படித்துக் காண்க.

“கைதை வேலிக் கழிவாய் வந்தெம்
பொய்த லழித்துப் போன ரொருவர்
பொய்த லழித்துப் போன ரவர்நம்
மையன் மனம்விட்டகல்வா ரல்லர்.”

(க)

“கானல் வேலிக் கழிவாய் வந்து
நீநல் கென்றே நின்ற ரொருவர்
நீநல் கென்றே நின்ற ரவர்நம்
மானேர் நோக்க மறப்பா ரல்லர்.”

(உ)

“அன்னந் துணையோ டாடக் கண்டு
நென்ன னோக்கி நின்ற ரொருவர்
நென்ன னோக்கி நின்ற ரவர்நம்
பொன்னேர் சணங்கிற் போவா ரல்லர்.”

(ஈ)

கானல் வரி ஒன்று பாடினள் மாதவி. அது “காமமிக்க கழிபடர் கிளவி” என்ற துறையமைந்தது.

தலைவன் பிரிவாற்றாமையால் வருந்திய தலைவி கழிக்கரையில் அமர்ந்திருக்கும் நாரைகளைக் கண்டாள். “நாரைகளே! நாரைகளே! எமது கழிக்கரைக்கு நீங்கள் ஏன் வருகின்றீர்? வராதீர்! வராதீர்! எம்முடைய கழிக்கரை இது. இனிமேல் இங்கு வருவது உங்கட்குத் தகுதியன்று. எங்கட்கு வேண்டிய உதவி புரிந்தாலன்றோ நீங்கள் இக் கழிக்கரைக்கு வருவதற்குத் தகுதியுடையவர் ஆவீர் ; தகுதியற்றவர் நீங்கள். நீர்பெருகிக் கரையை

யுடைத்துக்கொண்டு செல்லுந் துறைகளை யுடைய நெய்தல் நிலத் தலைவனாகிய எம் காதலனுக்கு எம் பிரிவாற்றாமையிற் துன்பத்தை இதுவரையும் எடுத்துச் சொல்லாமல் இருக்கின்றீர்களே! இது தகுமா? அழைத்து வாருங்கள் எம் தலைவனை” என்று புலம்பினாள். கவியைக் காண்க.

“அடையல் குருகே யடைய லெங்கான
லடையல் குருகே யடையலெங் கானல்
உடைதிரைநீர்ச் சேர்ப்பற் குறுநோ யுரையா
யடையல் குருகே யடையலெங் கானல்.”

(க)

இவ்வாறு கானல் வரி பாடிய மாதவி பின்பு தனது கார்த்தப் பூப் போன்ற சிவந்த மெல்லிய விரல்களாற் கைக்கிளையோடு சேர்ந்த குரல் என்ற இசையமைந்த “செவ்வழிப் பாலை” என்ற பண்ணினை யெழுப்பி அழகாகப் பாடி மற்றும் ஒரு பண்பாடத் தொடங்கினாள். அது நெய்தல்நில மாக்கட்கு உரிய “விளரிப் பாலை” என்னும் பண்ணாக அமைந்தது. பிரிவாற்றாமையால் மனம் வருந்துவோர்க்குரிய பண்ணாகும் அது. அதற்குப் பொருத்தமாக மாதவியின் கைவிரல்கள் அவளை யறியாமலே “இளி” என்னும் பண்ணமைந்த நரம்பிலும் அதற்குப் பகையாம் ஆறும் நரம்பாகிய “கைக்கிளை” என்னும் பண்ணமைந்த நரம்பிலும் சென்று தடவின. அதனால் மாலைப்பொழுதைக் குறித்து வருந்துவதாக மாதவி பாடினாள். அவை நான்கு பாடல்கள். அவற்றின் பொருளை விளக்குகின்றேன். அறிக.

பொருள் விளக்கம்

(1) “மாலைப்பொழுதே! மாலைப்பொழுதே! பிரிந்தார் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ள வந்த மாலைக்காலமே! பரதவர்க்குரிய ‘விளரிப்பாலை’ என்ற பண்ணினை நான் பாடவும், இனி என்ற இசையையும், அதற்குப் பகையாகிய கைக்கிளை என்னும் இசையையும் தரும் நரம்புகளில் என் கைவிரல்கள் என்னை யறியாமலே சென்று தடவவும் என்னை மயக்கினை நீ. நான் இவ்வாறு மயங்க வந்து இங்குத் தங்கினைபோலும்; இனி என்னுயிரையும் கொள்வாய் போலும்: மாலையே வாழ்க நீ,” என்றாள் மாதவி.

(2) காதலர் பிரியும்போது “நான் உன்னை மறவேன்; இன்ன காலத்தில் வருவேன்; அதுவரையும் ஆற்றியிரு” என்று அன்புடன் சொல்லிப் பிரிவார். பெருங் கருணையோடு அவர் கூறிய சொற்கள் மனையில் தங்கியிருக்கும் மங்கையர்க்கு நிழலாகும். அந் நிழலில் அமர்ந்து ஆற்றாமையாகிய காம வெப்பத்தைத் தணித்து ஒருவாறு உயிருடன் வாழ்ந்திருப்பார். “என்று வருவார்

நமது காதலர்” என்று எண்ணி எண்ணி ஏங்கியிருப்பர் காதலரைப் பிரிந்த கற்புடைய மங்கையர் : அவ்வாறு தங்கியிக்கும் மங்கையர் உயிரைக் கொள்ள வந்து சமயம் பார்த்திருக்கின்றாய். மாலைக் காலமே! மங்கையரைப் பிரிந்து போர் புரிவதற்காகச் சென்று மாற்றாரை வளைத்து மதிப்புறத்தே தங்கியிருக்கும் தலைவரையும் இவ்வாறு வருத்துகின்றனையோ? மங்கையரை மட்டும் வருத்துகின்றனையோ? நான் அறியேன் மாலையே! நீ எவ்வாறு இருக்கின்றாய் ஆங்கே. கூறுக” என்றாள்.

(3) “மயக்கத்தைத் தரும் மாலைப்பொழுதே! பிரிவாற்றாமையாகிய காமநோய் மிகுதியாகவும் சூரியன் மறையவும், உலகத்திலுள்ள மக்கள் கண்களெல்லாம் மூடிக்கொள்ளவும் வந்து தோன்றுகின்றாய். நீயோ பிரிந்தவரை வருத்துகின்றாய்! காதலரோ இன்னும் வாராது காலம் தாழ்த்து மறந்தார்போலும். இனி இவ்வுலகமும் பிரிந்த மங்கையர் யாவரும் இறந்துபட்டால் மக்களின்றி வறுமை யடைந்து வளம் கெட்டுப்போகும் என்று கருதுகின்றேன்; மாலையே நீ வாழ்க,” என்றாள். உலகத்து மக்களெல்லாம் இறந்தொழிந்தால் பின்பு நீ யாரை வருத்துவாய்; நீயும் எப்படி வாழ்வாய் என்பது கருத்து.

(4) “பெருங்கடலுக்குரிய தெய்வமே! நின் மலர்போன்ற பாதத்தை வணங்குகின்றேன். நெருப்பின் வெம்மையோடு கலந்து வந்து துன்பத்தைக் கொடுக்கும் மயக்கத்தைத் தருகின்ற இந்த மாலைக்காலமானது பிரிந்தவர்க்குத் துன்பந்தரும் என்பதை ஆராயாமல் தலைவர் மறந்து விட்டார்போலும். பூ மணம் வீசும் கானலின் முதலில் என்னைக் கூடிக் கலந்தபோது ‘நின்னைப் பிரியேன்; பிரியினும் தரியேன்’ எனச் சத்தியம் செய்தார் எம் தலைவர். எமது துன்பத்தை நீக்குவதற்காகத் துணிந்து கூறியது அச்சுள் உரையாகும். அது பொய்ச்சுள் ஆகியது இப்போது. இக் குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன். எம் காதலரை நல்வாழ்வுறச் செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டினாள். நான்கு பாடலும் அடியில் வருவன காண்க.

“துளையர் விளரி நொடிதருந்தீம் பாலையிளிகினையிற் கொள்ள விறுத்தாயான் மாலையிளிகினையிற் கொள்ள விறுத்தாய்மன் னீயேற் கொளைவல்லா யென்னாவி கொள்வாழி மாலே.”

(க)

“பிரிந்தார் பரிந்துரைத்த பேரருளி னீழ்விருந்தேங்கி வாழ்வா ருயிர்ப்புறத்தாய் மாலையுயிர்ப்புறத்தாய் நீயாகி லுள்ளாற்றா வேந்தனெயிற்புறத்து வேந்தனோ டென்னாதி மாலே.”

(உ)

“பையுனோய்கூரப் பகல்செய்வான் போய்வீழ
வையமோ கண்டுதைப்ப வந்தாய் மருண்மலை
மாலையீ யாயின் மணந்தா ரவராயின்
ஞாலமோ நல்கூர்ந் ததுவாழி மலை.” (ந)

“தீத்துழைஇ வந்தவிச் செல்லன் மருண்மலை
தூக்காது துணீந்தவித் துயரெஞ்சு கிளவியாற்
பூக்கமழ் கானலிற் பொய்ச்சூள் பொறுக்கென்று
மாக்கடற் றெய்வநின் மலரடி வணங்குதும்.” (ச)

கோவலன் மாதவியின் பாடல்களைக் கேட்டான். நான் பாடியதுபோலவே இவளும் பாடினளே! கற்புடைய மாதர்க்குத் தகுமோ இது. ஆடவர் பல பெண்களைக் காதலிப்பதும் பின் மணப்பதும் இயற்கை. கற்புடைய கன்னியர்க்கும் இஃது இயற்கையா? பரத்தையர் பல ஆடவரை விரும்புவது இயற்கை தான். கற்புடைய மங்கையர் உள்ளத்திலும் உரையிலும் அயல் ஆடவர் பெயர் எவ்வாறு போய்நிற்கும்? இயற்கையல்ல இது. இவள் கற்புடைய காரிகையல்லள். மாயப்பொய் பல கூட்டிப் பேசுகின்ற பரத்தையர் குலத்திற் பிறந்தவள் இவள். ஆதலால் இவளும் மாயமுடையவளாகத் தோன்றுகின்றாள். ஓர் ஆடவனைத் தான் காதலித்ததாகவும் அவன்விட்டுப் பிரிந்ததாகவும், பிரிவாற்றாமையால் வருந்துவதாகவும் பல துறையமைந்த பாடல்களைப் பாடினளே இவள். தூய கற்புடையவள் எனத் துணிவதற்கு இடமின்று. ஆடல் பாடல் அழகு கண்டுமயங்கி மணந்தோம் நாம். இனி இவளை வெறுக்கவேண்டியதுதான் எனக் கருதினான். ஊழ்வினையும் யாழிசையாக வந்து கோவலனை வருத்தியது. நிறைநிலாப் போன்ற முகத்தையுடைய மாதவியை யனைத்திருந்த கையை மெல்லென நெகிழ்த்தான். “பொழுது கழிந்தது; நாம் நமது மனைக்குச் செல்வோம்; வாருங்கள்” என்று ஏவலாளரிடம் கூறினன். எழுந்தான். மாதவியைநோக்கி மாற்றம் ஒன்றும் கூறிலன். ஏவலாளர் பின்வர எழுந்துசென்றான் கோவலன். மாதவி தனித்தாள். கோவலன் செயல் கண்டு திகைத்தாள். தேர் ஏறித் தனியே தன் மனைக்குச் சென்றாள். தன்னாட்டு மன்னனை வாழ்த்தித் தங்கியிருந்தாள். இதுவே கானல் வரியின் முடிவு ஆகும்.

மாதவிதன் மனைபுக்காள். ஆங்கு,
மாயிருஞாலத் தரசுதலை வணக்கும்
சூழியானைச் சுடர்வாட் செம்பியன்
மலை வெண்குடை கவிப்ப
வாழிமால்வரை யகவையா வெனவே.

போதி மாதவர் இருவர்

[திரு. ந. இரா. ஊரன்]

போதி : போதி என்பது அரசமரம். சுவலை, குஞ்சராசனம், அச்சுவத்தம், திருமரம், பணை, போதி, கணவம், பிப்பலம், என்பன அரசமரத்துக்குரிய வேறு பெயர்களாம்.

“அரசின்பேர் சுவலை குஞ்ச ராசன மச்ச வத்தம்
திருமரம் பணையே போதி கணவம் பிப்பலமும் செப்பும்.”

என்பது சூடாமணி நிகண்டு.

மாதவர் இருவர் : (அரசமரத்தடியில் வீற்றிருந்த) பெருந்தவத்தோர் இருவர். ஒருவர் புத்தர். மற்றவர் திருமூலர்.

புத்தர் போதியின் கீழிருந்து ஞானம் பெற்றாரென்பது அவரது வரலாற்று நூல்கள் பலவற்றினும் நன்கறியக்கிடக்கின்றது. புத்தருக்குள்ள பல பெயர்களுள் ‘அரசு நீழலிருந்தோன்’ என்பதும் ஒன்றென நிகண்டு கூறும். ‘போதி மாதவன்’ என்பதும் அவர் பெயரே.

திருமூலர் அரசடியிலமர்ந்து அருந்தவமேற்கொண்டிருந்தாரென்பது அவரது நூலாகிய திருமந்திரத்தாலேயே நன்கறியப்படும.

“சேர்ந்திருந் தேன்சிவ மங்கைதன் பங்கனைச்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ ஞவடு தண்டுறை
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ போதியி னீழலிற்
சேர்ந்திருந் தேன்சிவ நாமங்க ளோதியே.
ஞானத் தலைவிதன் னந்தி நகர்புக்கு
ஊனமி லொன்பது கோடி யுகந்தனுள்
ஞானப் பாலாட்டி நாதனை யர்ச்சித்து
நாணு மிருந்தேனற் போதியின் கீழே.”

என்பன திருமந்திரம். எனவே போதி மாதவர் இருவர் என்றது புத்தர், திருமூலர் என்ற இருவரையுங் குறித்ததாமென்பது போதரும்.

இருவரையும் பற்றிய சில பொதுக் குறிப்புகள் : போதி மாதவர் என்றவுடன் புத்தரின் நினைவே முதற்கண் தோன்றும். புத்தர் பௌத்த சமயத்தின் தாபகராதலாலும், அவருக்குப் பின் வந்த அச்சமயப் பெரியார்கள் பலரும் அவரோடு வைத்தெண்ணு

மளவுக்கு, அவரைப் போன்று பெருநிலை பெறுதுபோனதாலும் புத்தர் பெருமானுக்குத் தனித் தலைமையும் தனிச் சிறப்பும் ஏற்படுவதாயிற்று. பௌத்த சமயம் பிற்காலத்தில் உலக மதமாகப் போனமையின் புத்தரும் உலக ஞானிகளுள் ஒருவரானார். ஆதலின் இன்றைய உலகம் புத்தர் பெருமானை நன்கறியும்.

திருமூலரைத் தமிழக மட்டுமே யறியும். அதிலும் சைவ வுலகே நன்கறியும். சைவத்துள்ளும் இவருக்கு முன்னும் பின்னுமான காலத்தில் தோன்றிய ஞானிகள் பலர். அப்படிப் பலருள் ஒருவராகப் போய்விட்டதால் இவருக்கு புத்தரைப் போன்ற சமயத் தனிப்பெருந் தலைமைத்தானம் இல்லாது போயிற்று. போதி மாதவர் இருவர் என்றதும் திருமூலரின் நினைவு வருதல் சற்று அருமையே. யாம் வேற்றுமை மனப் பான்மையிலோ இருவருள்ளும் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்கும் பான்மையிலோ கூறுவதாகக் கருதல் வேண்டா. அன்றி இருவரும் அருந்தவ மேற்கொள்ள அரசமரத்தடியை இடமாகக் கொண்டனர் என்ற ஒற்றுமை நோக்கியும் இக்கட்டுரை எழுந்த தல்ல. இருவரின் கருத்தொற்றுமையைக் காட்டவேண்டியே எழுந்ததாகும். வேறுபட்ட சமயத்தாராகிப் இவ்விருவரையும் இணைத்துப் பேசல் தகுதியோவெனக் கேட்பாருமுளராதல் கூடும். அவர்கொன்று கூறுவேம். அருள்நிலையின் முன்னர் சமயங்கள் நில்லா. அருள்பெற்ற ஞானிகள் எச்சமயத்தோ ராயினும் ஒன்றே. எச்சமயத்தோர் சொல்லுந் தீதொழிய நன்மை செயல் என்னும் நல்வழியைக் கருதுக. கடவுளுண் டென்றதல் ஆன்மாக்களுண்டென்றதல் புத்தர் விளங்கக் கூறாமையின் சைவப் பெரியோர்கள் புத்தசமயத்தை மறுத்துப் பாடினார்களல்லது வேறில்லை இனி இருவரிடையுள்ள கருத் தொற்றுமையை ஒருவாறு ஆராய்வோம்.

கருத்தொற்றுமை: (க) புத்தர், பிற எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கு செய்வதோ செய்யநினைப்பதோ கூடாது. எவ்வுயிரின் மாட்டும் அன்பு பூண்டொழுகவேண்டும். இத்தகைய அன்புபாழுக்கத் தினாலேயே நிர்வாணநிலை கைகூடும் என்ற கொள்கையினர்.

திருமூலர் தம் திருமந்திரத்தில்,

“அன்பு சிவம்இரண் டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவதாருமறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.”

என அன்பையே வற்புறுத்தினார்.

ஒருவர் அன்பே நிர்வாணமோகூத்தகுக்கு வழி என்றார். மற்றவர் அன்பே சிவம் என்றார்.

(உ) தியானத்திலிருந்த புத்தருக்குத் திடீரென ஓர் உண்மை நினைவுக்கு வந்தது. ஆசையே சகல துன்பங்களுக்கும் அடிப்படைக் காரணம். ஆசையை மெல்லமெல்ல அறவே அகற்றினால் அப்பால் அடையும் இன்பம் பேரின்பநிலைக்கு வழிகாட்டும் என்பதே அது.

திருமூலரும் தம் திருமந்திரத்தில்,

“ஆசை யறுமின்கள் ஆசை யறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை யறுமின்கள்
ஆசைபடப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே.”

எனக் கூறினார். ஆசையை அறுமின் என இருமுறை கூறினார். ஆண்டவனிடத்து ஆசைவைத்திருப்பின் அதையும் விடுக என மூன்றாவது முறையும் கூறினார். ஆசைபடப்படத் துன்பங்கள் வரும், விடவிட ஆனந்தம்வரும் எனக் கூறிப்பின்னும் விளக்கினார்.

(ஈ) பல்லாண்டுகள் முயன்று ஞானம் பெற்ற புத்தர் அதனோடு அப்படியே காட்டிலேயே காலங்கழிக்கவில்லை. அதன்பின் நாற்பத்தைந்து வருட காலம் ஊர் ஊராகச் சுற்றித்தான் கண்ட உண்மைகளையும் கொண்ட கொள்கைகளையும் மக்களுக்குப் போதித்தார். இது, தான் பெற்ற இன்பத்தை இவ்வுலகமும் பெற்றுய்யவேண்டும் என்ற பேரிசக்கத்தாலாகும் எனவேதான் பிறர்க்கறமுயலும் பெரியோன், தன்னுயிர்க்கிரங்கான் பிறவுயி ரோம்பும் மன்னுயிர் முதல்வன் என்றெல்லாம் பாராட்டப் பெற்றார்.

திருமூலரோவெனின் தம் திருமந்திரப் பெருநூலில் நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்றார்.

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின
ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரந்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே.” (திருமந்திரம்.)

(ச) காட்டில் தவ வாழ்க்கையிலிருந்த புத்தர் ஒருசமயம் உணவைச் சிறுகச் சிறுகக்குறைத்து நாளடைவில் பலவகையாலும் தம்முடலை வாட்டி வருத்திவந்தார். எலும்புகளெல்லாம் வெளித்தெரிய வாரம்பித்தன. நடமாடுவதும் கடினமாயிற்று. சில நாட்கு முன்னர், இங்ஙனம் உடலைவாட்டி வருத்திப் பயனில்லை.

பரிபக்குவமான மனமுயற்சியே அதிகம் தேவை எனத் திருவரு ஞானர்த்த வுணர்ந்து, உடலைச் சிறிது கவனித்துப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவந்த பின்னரே புதிய ஞான சாதனங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும் எனக் கருதித் தம் போக்கைமாற்றிக் கொண்டார். உடலின் அருமையையும், வீணில் அதை வாட்டி வருத்துவதால் பேரின்பசித்தி பெறமுடியாதென்பதையும் அனுபவத்தில் புத்தர் இவ்விதம் உணர்ந்தார் என்பது அவரது வரலாற்றைக் கூறும் நூல்கள் தெரிவிப்பதாகும். மெலிந்து, எலும்புகள் வெளித் தோன்றும் நிலையில் உள்ள உருவச் சிலைகள் சிலவிடங்களிற் காணப்படுவதால் இந்நிகழ்ச்சி சரித்திரமெழுதி னோரின் புனைந்துரை அல்ல, உண்மையே யென்பது நன்கு பெறப்படும். புத்தரின் துறவு வாழ்க்கையில் அவரது தவப் போக்கையே மாற்றியமைத்த இந்நிகழ்ச்சி மிகவும் அற்புதமானதும் அனுபவத்துக்கு முற்றும் பொருத்தமானதுமாகும்.

யாக்கை நிலையாமை, இளமைநிலையாமை இவைகளைப் பாடிய திருமூலரும், உடம்பின் அருமையையும் வீணில் அதை வாட்டி ருத்துவதில் பயனில்லை யென்பதையும் பாட மறந்தாரில்லை. பின்வரும் திருமந்திரச் செய்யுட்கள் இதனை அழகாகவும் அழுத்த மாகவும் கூறுவது காண்க.

“என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போ டுருகி அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்போன் மணியினை எய்தவொண் னாதே.”

“உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே.”

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே யுறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டானென்
றுடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே.

புத்தர் தம் தவ வாழ்வில் அனுபவ வாயிலாக உடலருமையை விரித்துப் பாடியருளினார். அனுபவத்திலுணர்ந்தே பாடின ரென்பதை மேற்கண்ட மூன்று செய்யுட்களுள் பின்னிரண்டும் காட்டும். கருத்தொற்றுமையோடு அனுபவ ஒற்றுமையுமுள தென்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கதாம்.

(ரு) புத்தர் மனிதருக்குள் வேறுபாடு காணாதவர். சாதி வேறுபாடு போன்றவற்றை வெறுத்தவர்.

திருமூலரும் 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்றும், 'ஆர்க்கும் இடுமின் அவரிவ ரென்னன்மின்' என்றும் கூறியுள்ளார்.

முடிவுரை : இதுவரை இருவர் கருத்துக்களுக்கு முள்ள ஒற்றுமைகளை ஒருவாறு கண்டோம். பலவற்றை யாராயாது சிலவற்றையே பார்த்தோம். இவற்றையெல்லாம் ஓர்ந்து ஒழுக்கத் தமைத்துக்கொளல் தமிழ்மக்கள் கடனாம்.

இனிப் பின்வரும் பழம் பாடலொன்றைச் சொல்லிப் போதி மாதவரிருவரையும் வணங்கி உலகம் உய்வதாக என வாழ்த்தி யமைவோமாக.

“ அருள்வீற் றிருந்த திருநிழற் போதி
முழுதுணர் முனிவ நிற்பரவுதும் தொழுதக
ஒருமன மெய்தி இருவினைப் பிணிவிட
முப்பகை கடந்து நால்வகைப் பொருளுணர்ந்து
ஓங்குநீர் உலகிடை யாவரும்
நீங்கா இன்பமொடு நீடுவாழ் கெனவே.”

தக்க வாழ்வு

[நாஞ்சில், நிரு. கா. கணபதி]

தேன் துளித் தணைய செஞ்சொல்
தெவிட்டிட நாளும் உண்டு
ஊன்பழித் துயர்ந்த கொள்கை
உண்மையில் உறுதி கொண்டு
மான்விழித் தோற்றத் தாரின்
மதிமயக் கெளிமை சாராத்
தான்வழி வாழும் வாழ்வே
தரையினில் தக்க வாழ்வாம்.

க

*
வான் தரு மழையும் இன்ப
வளமுறு வயலும் தூய
ஆன் தரு பாலும் நெய்யும்
அமுதெனக் கொண்ட போதும்
தேன் தரு இனிமைச் சொற்கள்
திரண்டுரு வான நூல்கள்
ஆன்றவர் சொல்லக் கேட்கும்
அமுதமே தக்க வாழ்வாம்!

உ

பொற்கொல்லன்

[வித்துவான் திரு. ஆ. சிவலிங்கனார், மயிலம்]

சிலம்பு நாடகத்தில் தீக்குண உறுப்பினனாக வந்து செல்பவன் பொற்கொல்லன். இவனைப் பற்றி அறிமுகப் படுத்துமிடத்தில் இவன் பெருமை சிறுமைகளை நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார் இளங்கோவடிகள். பாண்டிய மன்னனால் 'தென்னவன் பொற்கொல்லன்' எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டு அரண்மனைக் கொல்லனாக அமர்த்தப்பட்டான். அச் சிறப்பால் எப்போதும் நூறு பொற்கொல்லர் பின்வர முன்செல்லும் பெருமை பெற்றான். அப் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் பெருமித நடைக்கேற்பக் கைக்கோலும் உடையவனாக இருந்தான். என்றாலும் இவன் நூற்றுவர் பொற்கொல்லர் பின்தொடர முன்செல்லும் காலத்தில் தெருக்களில் தன்னின் உயர்ந்தோர் வந்தபோதெல்லாம் அவர்கட்கு வழிவிட்டவனாய் ஒதுங்கி ஒதுங்கிச் செல்லும் செலவையுடையவனானான். இவன் செலவை "விலங்கு நடைச் செலவு" (சிலப். ௧௬ : ௧0௭) என்றார் இளங்கோவடிகள். அரும்பத உரைகாரர் அதற்கு "இழிகுலத்தோன் ஆதலின் உயர்ந்தோர் வந்த விடமெங்கும் விலங்கி நடத்தல்," என்றார். அடியார்க்கு நல்லார் "மேன்மக்களைக் கண்டு ஒதுங்கி நடத்தல்," என்றார். தெருவழிச் செல்லும்போது விலகி நடக்கும் செலவையுடையனானான் என்றாலும், கோவலனைக் கொலைப்படுத்திய அன்று, அவன் சென்ற செலவு "விலங்கு நடைச் செலவு" என்பது மிக மிகப் பொருந்தும். ஏன் எனின் விலங்கின் நடைபோன்ற செலவையே அன்று உடையவனானான் என்னலாம்.

மக்கள் நடக்கும் வழிகளில் ஒரு விலங்கு செல்லும்போது அவர்களால் தனக்குத் தீங்குவருமோ என்று அஞ்சிப் போதலையும் எதிர் வருவார்க்கும் அச்சம் முதலிய தீங்கு உண்டுபண்ணவும் தயாராய்ப் போதலையும் காணலாம். அவ் விலங்குபோலக் கொல்லனும் மக்களைக் காணும்போதெல்லாம் உள்ளத்துள் அஞ்சியே சென்றான். அரசாங்கத்துச் சிலம்பு ஒன்று திருடியவன் ஆதலின் அஞ்சினான். அதனால் தான் செய்த களவினைப் பிறர்பால் ஏற்றிக்கூறச் சமயம் எதிர்பார்த்தவனாகவே யிருந்தான். எனவே பொற்கொல்லர் நூற்றுவர் பின்வரக் கைக்கோலுடன் பெருமிதத்தோடு வந்தாலும் உள்ளம் அஞ்சியது. அதனால் விலங்கு நடைச் செலவுடையவன் ஆனான்.

இவன் மெய்ப்பை புக்கவன் என்றார் அடிகள். மெய்ப்பை என்பது சட்டை. சட்டையணிந்திருந்தான். சங்க காலத்தில்

மக்கள் அணிந்த சட்டைக்குக் கஞ்சுகம், மெய்ப்பை, படம், மெய்யாப்பு, குப்பாயம் எனப் பல பெயர்கள் இருந்தன.

“கஞ்சுக முதல்வர் ஈரைஞ் ஞாற்றுவர்” (சிலப். உசு : கருஎ)

“மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து” (முல்லைப்பாட்டு, சு0)

“படம்புகு மிலேச்சர்” (முல்லைப்பாட்டு, சுசு)

“மெய்யாப்பு மெய்யார மூடுவார்”

(பரிபாடல், வையை. தொல். செய். கசஅ இளம். உரை)

“வரிக்குப் பாயத்து வார்பொற் கச்சையர்”

(பெருங்கதை, க. ௪0 : நஉஅ)

என வருவன காண்க. தாழ்ந்த வாழ்க்கையர்—தீயர் அணி தலின் மெய்ப்பை யணிந்து என்னுமல் ‘மெய்ப்பை புக்கு’, ‘படம் புக்கு’ என்றார்கள் அடிகளும் பிறரும். பொற்கொல்லன் பாண்டியன் சிறப்பித்த தென்னவன் என்ற பட்டத்தோடு ஞாற்றுவர் கொல்லர் பின்வரும் சிறப்பும் உடையவனாய் உயர்ந்த வாழ்க்கை யுடையவனானும் இவன் செயல் (சிலம்பு திருடிய செயல்) தாழ்ந்ததாதலினால் இவனை மெய்ப்பை புக்கவன் என்றே அடிகள் கூறினர்.

கற்புடை மனைவி கண்ணகியோடு மதுரைமா நகர் வந்து சிலம்பு விற்று வாணிகம் செய்ய எண்ணிய கோவலன், ஒரு சிலம்பைக் கொண்டு கடைத்தெருப் பக்கம் வந்தபோது தான் பொற்கொல்லனை எதிர்ப்பட்டான். பாண்டிய நாட்டில் தீய விலங்கு முதலியவையும் கூடப் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்தல் இல்லை என்பதைக் கண்டறிந்தவனாதலின் கோவலன் கொல்லனின் பெருமிதமும் சிறப்பும் கண்டு யாதோர் ஐயமும் கொள்ளாமல் அணுகிப் “பாண்டியன் தேவியின் காலுக்கு ஏற்றதான சிலம்புக்கு விலைமதிக்க நினைவு முடியுமோ?” என வினவினான். அதற்கு,

“அடியேன் அறியேன் ஆயினும் வேந்தர் முடிமுதற் கலன்கள் சமைப்பேன் யான்”

(சிலப். கசு. ககந-ககச)

என்றான். ‘அடியேன்’ என்று தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டா னாயினும் தற்பெருமையுடனே பேசினான். “பெண்களின் காலணி களுக்கு விலைமதிக்க அறியேன் என்றாலும் வேந்தர்களின் முடி முதலிய கலன்களைச் செய்வேன்” என்ற பேச்சு தற்பெருமை யைக் காட்டும் அன்றோ? அப் பேச்சிலேயே ‘வேந்தர் முடிக் கலம் சமைக்கும் யான் காலணியாகிய சிலம்பைத்தானா விலை மதிக்க மாட்டேன்?’ என்றும் கூறிவிட்டான்.

அவ்வாறு கூறிக் கைகூப்பிய கொல்லனின் தோற்றம் இளங்கோவடிகட்குக் கூற்றுவனின் தூதுவனை நினைவு படுத்தியது

போலும்! அதனால் இவனைக் “கூற்றத் தூதன்” என்று கூறினார். ஆம்! பொற்கொல்லன் கோவலன் வரலாற்றில் அவனைக் கொலைப்படுத்தவே வந்தான். எமதூதன், ஒருவனின் இறுதிக் காலத்திலேயே வருவானும். கோவலனைக் கொலைப்படுத்தும்படி பாண்டி வேந்தனிடம் சென்று ‘கள்வன்’ என்று வாய்கூசாமல் சொல்பவன் கொல்லன் ஆதலின், கோவலன் வரலாற்றின் இறுதிக் கட்டத்தில் வந்த இவனைக் “கூற்றத் தூதன்” என்று கூறியது மிக அழகு!

பொற்கொல்லன் கூறியதைக்கேட்ட கோவலன் தான் வைத்திருந்த சிலம்பை இவனிடம் காட்டினான். அதனைக் கண்டவன் நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான். இவன் கண்கள் சிலம்பை நோக்கினவே தவிர மனம் வேறொன்றை நோக்கிக்கொண்டிருந்தது. கண்கள் சிலம்பின் வேலைத்திறன் அழகு முதலியவற்றை நோக்க மனம் தான் திருடிய அரசியின் சிலம்புக்கும் இச் சிலம்புக்கும் இருந்த ஒற்றுமையை நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. மனம் நோக்கிய ஒற்றுமையைப் பின்னர் கண்கள் நோக்க அம்மனம், ‘கோவலனை எவ்வாறு பாண்டிமா தேவியின் சிலம்பு திருடிய கள்வன் ஆக்குவது’ என்பதை நோக்கிக்கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு கண்களும் மனமும் வேறு வேறாக நோக்கியபோதிலும் கொல்லனைப் பார்த்திருந்த கோவலனுக்கு ஒரு நோக்குப்போலவே தோன்றியது; அதனால் கொல்லனிடம் யாதோர் ஐயமும் கொள்ளவில்லை.

பின்னர் இவன் கோவலனைப் பார்த்து, ‘இச் சிலம்பு பாண்டியன் தேவிக்கே ஏற்றது; ஆதலின் நான் வென்றித்தானை வேந்தனிடம் விளம்பி வரும்வரையிலும் நீங்கள் என் சில்லைச் சிறுகுடிலின் பக்கத்தில் இருங்கள்’ என்று சொல்லி விட்டுவிட்டு அரண்மனை நோக்கி நடந்தான். “காவலன் தேவிக்கு ஆவதோர் காற்கு அணி” (கசு : ககக) எனத் தன் சிலம்பைக் கோவலன் சிறப்பித்துக்கொண்டதற்கேற்பக் கொல்லனும் “கோப்பெருந் தேவிக்கல்லதை யிச்சிலம்பு யாப்புற வில்லை” (கசு-கஉக) என்று கூறியது கோவலனுக்கு மேலும் நம்பிக்கை யூட்டியது போலும்!

அரண்மனை நோக்கி நடந்த கொல்லன், ‘யான் தேவியின் காற்சிலம்பு திருடியமை வெளிப்படுமுன் இப் புதியவன்பால் அக் களவைச் சார்த்தித் தப்பிவிடுவேன்’ என்று எண்ணியவனாய் விரைந்தான். இவ்வாறு விரைந்தவனைக் “கலங்கா வுள்ளம் கரந்தனன் சென்றான்” (கசு : கஉ0) என்றார் இளங்கோவடிகள். இவன் கலங்காவுள்ளத்தன் ஆனான்; எனவே கோவலனைக் காணுமுன் எல்லாம் கலங்கிய உள்ளத்தனாகவே யிருந்தான் என்பது தெளிவு. அதனால்தான் ‘விலங்குநடைச் செலவு’

உடையவனானான். கலங்கும் அவன் கலங்காமைக்குக் காரணம் கோவலன்பால் குற்றத்தைச் சார்த்தித் தப்ப வேண்டும் என்ற துணிவுதான். 'கலங்கா வள்ளம்' என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் 'துணிந்த உள்ளம்' என்றே பொருள் எழுதினார். கலங்கா உள்ளத்தோடு—துணிந்த உள்ளத்தோடு சென்றான் என்றால் போதும்; அதனைக் கரந்து சென்றான் என்பது தேவையில்லை யென்னலாம். துணிந்த உள்ளத்தோடு சென்றாலும் கொல்ல னிடம் அவ்வெண்ணம் நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தமையால் 'அகத்தின் அழகு முகத்தில்' என்பதற்கேற்பத் தன் துணிவு வெளிப்படிலும் படும் ஆதலின் அவ்வெண்ணமும் எவ்வகை யிலும் வெளிப்படாவாறு மறைத்துச் சென்றான் என்று வலி யுறுத்தினார், இளங்கோவடிகள். மறைத்துச் சென்றான் என்பதாலேயே அத்துணியும் இவனுக்கு ஒரு சமையாகவே யிருந்தது என்பதையும் நாம் அறியும்படி வைத்தார்.

இவ்வாறு துணிந்து சென்றவன் பாண்டிய மன்னனை, அவன் அந்தப்புரத்தின் கடைவாயிலில் கண்டான். அதுபோது தன்தேவியின் ஊடலைத் தணிக்கும் காமவேட்கையோடு வேந்தன் தேவியைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். ஆங்கு அப்படியே நிலத்து வீழ்ந்து கிடந்து வணங்கினான் கொல்லன். மன்னனை வாழ்த்தினான். பின்வருமாறு கூறினான் :

“கன்னக மின்றியும் கவைக்கோ லின்றியும்
துன்னிய மந்திரம் துணையெனக் கொண்டு
வாயி லாளரை மயக்குதுயி லுறுத்து
கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன்
கல்லென் பேரூர்க் காவலர்க் கரந்தென்
சில்லைச் சிறுகுடிவ் அகத்திருந் தோன்”

(சிலப். கசு : கச௨-கச௭)

கூற்றத் தூதனாகிய கொல்லன் இவ்வாறு கூறினாலும் இவன் ஆற்றலை நாம் வியக்காமல் இருத்தற்கில்லை. அரசன் தேவியின் ஊடல் தீர்க்கும் காம நிலையில் இருந்த சமயம், கொல்லனுக்கு இயல்பாகக் கிடைத்த வாய்ப்பானது, அவ்வாய்ப்போடு தன் அறிவைப் பயன்படுத்திக் கூறிய கூற்றும் அவனுக்கு வெற்றி யைத் தந்தன. 'சிலம்பு திருடிய கள்வன்' என சிறு குடிசையில் இருக்கின்றான் என்று, தான் காவலராலும் காணமுடியாத திருடனைக் கண்டுபிடித்ததாகப் பெருமைப் பட்டுக்கொண்டான். 'தேவியின் காற்சிலம்பு' என்று கூறாமல் 'கோயில் சிலம்பு' என்றான். தனித்த ஒரு குடிமகன் வீட்டில் திருடியவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் தண்டனையைவிட அரண்மனையில் திருடியவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் தண்டனை

மிகவேண்டும் என்பது இவன் எண்ணம். அன்றியும் அரசி அணிந்திருந்தபோது சிலம்பு திருடப்பட்டதன்று; பாதுகாவலான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தபோது திருடப்பட்டது. எனவே அரண்மனையில் நிகழ்ந்த திருட்டாம். அதனால் திருடப்பட்ட பொருளைக்கொண்டு கள்வனை ஒறுத்தல் அரசன் கடமையாம். எனவேதான் 'கோயிற் சிலம்பு' என்றான். சிலம்பைத் திருடியவன் அரண்மனைத் தொடர்பு உடையவன் அல்லன் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறவேண்டிய அவசியம் உடையவனானான். ஒருவேளை அரசன் அரண்மனைத் தொடர்புடையவரிடம் ஐயம் கொள்வானாயின் தன்னிடமும் ஐயம்கொள்ள நேரும். அதனால் அதற்கிடமில்லாதபடி கோயிற் சிலம்பு கொண்டவன் என்றமல் 'கொண்ட கள்வன்' என்றான். அரசன் நேரில் ஆராய்ந்து முடிவுசெய்யவேண்டிய 'கள்வன்' என்பதைக் கொல்லவே முடிவாகக் கூறிவிட்டான். அரசனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாமாறு கூறினான். 'பாதுகாவல் மிக்க அரண்மனையில் அக் கள்வன் எவ்வாறு புகுந்தான்?' என்ற கேள்வியை அரசன் கேட்பதற்கு இடமில்லாதபடி தானே ஒரு பொய்யைப் புனைந்தான். 'சுவரை அகமும் கன்னகம் என்ற கருவியும் குத்துக் கோலாகிய கருவியும் இல்லாமலே மந்திரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு வாயில் காவலரையும் மயங்கவைத்துத் திருடிச் சென்றான்' என்றான். வாயிலாளர் காவலில் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பவர். காவலின்போது துயிலமாட்டார்கள். அக் கள்வன் அவர்களை மயக்கம் செய்யும் தூக்கத்தை வலிய உறுத்தினான். ஆதலால் காவலர்பால் தவறு இல்லை. அவர்கள் விழித்தே யிருந்தார்கள் என்றாலும் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது; அவர்கள் மயக்கம் கொண்டமையால்; எனவே வாயில் காவலர் தவறிலர் என்றான். 'அத்தகைய ஆற்றல் வாய்ந்த கள்வன் நம் பேரூரில் (மதுரையில்) வந்தான்; மதுரையில் எப்போதும் மக்களின் போக்குவரவாலும் பகல் இரவுக் கடைகளாலும் பேரொலியிருந்துகொண்டே யிருக்கும்; ஆங்காங்கு அரசுக் காவலரும் சுற்றுவர்; என்றாலும் ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் மறைந்துவந்தான்; சிலம்பு விற்கவந்தவன் ஆதலின் விலைமதிப்புக்கு என்னிடம் வந்தான்; அகப்பட்டான்' என்றான். 'என் சில்லைச் சிறுகுடில்' என்று தன் வீட்டின் சிறுமையையும் தன் தாழ்மையையும் சொல்லிக்கொள்பவன்போல், 'பேரரசனை ஏமாற்றிப் பேர் அரண்மனையில் திருடியவன் என் சிறுவீட்டில் அகப்பட்டான்' என்று தன்னைப் பெருமைப்படுத்திக்கொண்டான். இவன் பேச்சாற்றலில் மயங்கிய வேந்தன் காவலரைக் கூனி, "அச் சிலம்பு கள்வன் கையிலிருப்பதாயின் கொண்டு அதனைக் கொண்டு வருக" என ஆணையிட்டான்.

அரசன் கூற்றில் இரண்டு ஆணைகளைக் கண்டான் கொல்லன். முதலாவது கள்வனைக் கொல்லுதல்; இரண்டாவது சிலம்பைக் கொண்டு வருதல். பொற்கொல்லனுக்கு இரண்டாவதிற்சென்ற எண்ணத்தைவிட முதலாவதிற்சென்ற எண்ணமே அவனை விரைவுபடுத்தியது. இதுகாறும் பொன்வினைக் கொல்லனாக இருந்தவன் பொய்த்தொழிற் கொல்லனாகி இப்போது கருந் (கொலைத்) தொழிற்கொல்லனாக ஆனான் 'எண்ணியது முடித்தேன்' என்ற வெற்றியோடு காவலருடனும் கொலைருடனும் கோவலனை நோக்கிச் சென்றான்.

கோவலனிடம், வந்தவர்களைச் சிலம்பு காணவந்தவர்கள் என்று கூறிச் சிலம்பைக் காட்டச் செய்தான். பின்னர் அவர்களைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று அரண்மனைச் சிலம்புக்குரிய பொருத்தங்கள் யாவும் கோவலன் சிலம்பிலும் இருப்பதைக் காட்டினான். காவலர் கொல்லன் கூற்றில் குறை கண்டார்கள்போலும். கோவலன் தோற்றத்தையும் கண்டார்கள். அவர்கள் இவனிடம் "இவன் (கோவலன்) இருக்கும் முறையைப் பார்த்தால் கள்வன் அல்லன் என்பது தெரிகின்றது; அதனால் கொல்லப்படவேண்டியவனும் அல்லன்" என்றார்கள். உடனே கொல்லன் அவர்களை இகழ்ந்து நகைத்து அவர்கள் மனம் மாறும்படி பெரியதொரு சொற்பொழிவே செய்துவிட்டான். 'களவுகொண்டு உண்ணும் கள்வர், மந்திரம், தெய்வம், மருந்து, நிமித்தம், தந்திரம், இடம், காலம், கருவி ஆகிய எட்டையும் துணையாகக் கொண்டுதான் திரிவார்கள்' என்று கூறிக் காரணங்களையும் பயன்களையும் விரிவாகக் கூறினான். விரிவாகக் கூறத் தொடங்குமுன்னரே அவர்களை அரசன் ஆணையை நினைவுபடுத்தி அச்சுறுத்தினான். இதுவே இவன் இங்கு மேற்கொண்ட அரிய தந்திரமாகும். "இக் கள்வனை நீங்கள் கொல்லாது இவன் மருந்தினால் கட்டுப்படுவீர்களானால் பின்னர் அரசனால் தண்டிக்கப்படுவீர்கள்," என்று அச்சுறுத்தினான். பாண்டிய மன்னனைத் தன் வயப்படுத்தவேண்டிக் கொல்லன் சில சொற்களை (ஆறுவரி களைக்) கூறினான்; ஆனால் காவலரைத் தன்வயப்படுத்தவேண்டி ஒரு நீண்ட சொற்பொழிவையே (முப்பத்தேழு வரிகள்) செய்தான். இவன் பேச்சைக் கேட்டிருந்தவருள் ஒருவன் தன் அனுபவம் ஒன்றுகூறிக் கொல்லன் கருத்தையே வற்புறுத்தினான். இச் சமயத்தில் கொலையன்றிப் பிறிதொன்றும் கல்லாத களிமகன் ஒருவன் கோவலனை வாளால் துணித்தான். கோவலன் ஊழ் இவர்கள் பேச்சில் அவனைக் கலவாமல் தடுத்ததுபோலும், கூற்றத்தாதன் எண்ணியது முடித்தான்.

பாம்புச் செடி

[திரு. பி. எல். சாமி, பி. எஸ். வி.]

பாம்புச் செடி என்றொரு செடி அகநானூற்றில் கூறப்படுகின்றது. இதைச் சிலர் கவியின் கற்பனை என்றே கருதினர். சில செடிகள் பாம்புபோன்ற நிறமும் உருவும் உடையதாக இருப்பதைச் செடிநூலறிஞர்கள் (Botanists) கண்டுள்ளார்கள். சில செடிகள் பாம்பின் படம்போன்று பூப்பதையும் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இம்முறையாகச் செடிகள் பாம்பைப்போலிருப்பதும் தற்காப்புக்கேயாகும். இச்செடிகளை விலங்குகள் பாம்பென அஞ்சி அணுகா. செடிகளின் இத்தன்மையைப் போலிநிறமென்று கூறுவர். தற்காப்பு நிறமென்றும் (Protective Colour) கூறுவர். சங்கநூற்களில் அகநானூற்றில் மட்டும் இச்செடி பற்றிய செய்தி காணப்படுகின்றது. ஊட்டியார் என்ற புலவர்,

“வெண்கோட்டியானை விளிபடத் துழவும்

அகல்வாய்ப் பார்தட் படாஅர்ப்

பகலு மஞ்சம் பனிக்கடுஞ் சரணே.”

என்று வரும் வரிகளில் ‘அகல்வாய்ப் பார்தட் படார்’ என இச் செடியைக் குறிப்பிடுகிறார். இதில் மற்றொரு செய்தியும் வருகின்றது. யானை இச்செடியைக் கண்டு அஞ்சுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. விலங்குகளில் பாம்பைக்கண்டு மிகவும் அஞ்சுவன யானையும் குரங்குமென விலங்குநூலறிஞர் கண்டுள்ளனர். “சிறுவெள் ளரவின் அவ்வரிக் குருளை, கானயானை அணங்கி யாஅங்கு” எனக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்று கூறும். குரங்குகள் பாம்பைக்கண்டால் பெரிதும் அஞ்சும். பாம்பைக் கொல்வதற்காக அதைக் கையால் பிடித்துவிடும். விடவே விடாது. விட்டால் கடித்துவிடுமோ என்ற பயமுண்டு. ஆதலின் பிடித்த பிடியை, பாம்பு பலதடவை வளைந்து கடித்தாலும் சாகும்வரை தளரவிடாது. பாம்பைப் பார்க்கவும் அஞ்சி முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பிடித்த பாம்பை விடாதிருக்கும் இதையே ‘பைங்க ணூகம் பாம்புபிடித் தன்ன’ என்ற பாடல் வரி கூறுகின்றது. ‘குரங்குப் பிடி’ என்று பேச்சு வழக்கில் வழங்குவது பாம்பைக் குரங்கு பிடிப்பதையேயாகும். குரங்கிற்கு இவ்வச்சம் ஏற்படக் காரணம் இருக்கின்றது. காடுகளில் குரங்குகள் கூட்டம் கூட்டமாக உறங்கும்போது மலைப் பாம்புகள் ஓசையின்றிக் குரங்குகளைப் பிடித்து விழுங்கிவிடும். மற்றும் விழுதுபோல் மரங்களில் தொங்கிக் குரங்கை ஏமாற்றிப்

பிடித்துண்பதுவும் மலைப்பாம்புகளின் வழக்கம் மலைப்பாம்புகளுக்கு அடிக்கடி அகப்படும் உணவு குரங்குகளாகும். ஆதலின் பாம்புகளென்றால் குரங்குகளுக்குப் பெரும் பயம். இதையே மிக அழகாகப் பாரதிதாசன் ஒரு பாடலில் வர்ணித்திருக்கின்றார்.

“கிளையினிற் பாம்பு தொங்க
விழுதென்று குரங்கு தொட்டு
விளக்கினைத் தொட்ட பிள்ளை
வெடுக்கெனத் குதித்த தைப்போல்
கிளைதோறும் குதித்துத் தாவிக்
கீழுள்ள விழுதை யெல்லாம்
ஒளிப்பாம்பாய் எண்ணி எண்ணி
உச்சிபோய்த் தன்வால் பார்க்கும்.”

என்ற பாடலில் சங்கப்பாடல் மணம் கமழக் காண்கிறோம். இயற்கையுண்மையை வெகு அழகாப் பாடியுள்ளார், சங்கப் புலவர் பரம்பரையில் வந்த பாரதிதாசன்.

பாம்புச் செடியைப் ‘பாந்தட் படார்’ என்றழைக்கின்றார் ஊட்டியார் என்ற சங்கப்புலவர். படர்வது படார். பாந்தட் படார் என்பது ஒரு கொடியெனத் தெரிகின்றது. செடி நூலிலும் (Botany) பாம்புச் செடிகள் சில மலைகளில் வாழ்வதாகக் கூறப்படுகின்றது. இத்தகைய செடிகளைச் ‘செடிப்போலி’ (Plant mimicry) என்று செடிநூல்கள் கூறும். ¹இச் செடிகளில் ஒரு செடி நல்லபாம்பின் படத்தைப்போல் பூப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. தற்காலத்தில் சாடிகளில் வளர்க்கப்படும் சில அழகுச் செடிகளிலொன்று (Crotons) பாம்பின் உடல் போன்ற மடல்களுடனிருப்பதைச் சிலர் கவனித்திருக்கலாம். இச் செடி சோற்றுக்கற்றழை போலிருக்கும். பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் மலைகளில் ஆராய்ந்து கண்ட செடியே பாந்தட் படாராகும். கற்பனைச்செடியன்று. செடிநூலும் மலைகளில் அருகிக் காணப்படும் ஒரு செடியாகவே இதைக் கூறும்.

அகநானூற்றில் உஅஅ-ஆம் பாடலில் வரும் ‘வெருவரு படாஅர்’ என்ற தொடரும், ‘படாஅர் வெருஉம்’ என்று வரும் ௩௦௯-ஆம் பாடற்றொடரும் இந்தப் பாந்தட்படாரையே குறிப்பிடுகின்றன என்று தெரிகின்றது. ஆனால் சிலர் இத்தொடர்களுக்கு

1. For instance there are certain aroids which resemble multi-coloured and variously spotted snakes. The inflorescence of Devil's spittoon looks like the hood of snakes from a distance. In another aroid called ‘Snake plant’ (Arisaema) common in shillong, the spathe is greenish purple in colour and expands over the spadix like the hood of a cobra.—A. C. Dutta.

அஞ்சத்தக்க தூறுகளென்றும் குறுங்காடென்றும் பொருள் கொண்டனர். இத் தொடர்கள் பயிலும் செய்தியைக் கவனித்துப் பார்க்கும்போது உண்மையான பொருள் தெளிவாகின்றது.

“இரவுப் புனம் மேய்ந்த உரவுச்சின வேழம்
தண்பெரும் படாஅர் வெருஉம்
குன்றுவிலங் கியவின்வர் சென்ற நாட்டே.”

—அகம். பாலை. ௩௦௬.

இப்பாட்டில் யானை, ‘படாஅர்’ கண்டு பயப்படுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது அகம் ௬௮-இல் வரும் ‘பாந்தட் படாஅர்’ செய்தியொடு ஒத்திருப்பதால், இதில் ‘படாஅர்’ என்பது பாம்புச் செடியேயாகும்.

“கொடியோர் குறுகும் நெடியிருங் குன்றத்து
இட்டாறு இரங்கும் விட்டொளிர் அருவி
அருவரை யிழிதரும் வெருவரு படாஅர்க்
கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்
பார்ப்பின் தந்தை பழச்சுளை தொடினும்
நனிநோ யேய்க்கும் பனிகூர் அடுக்கத்து.”

—அகம். குறிஞ்சி: ௨௮௮.

௩௦௬-ஆம் பாடலுரையில் ‘பாந்தளின் இயல்பினதாகிய தூறு உண்டாகலின் அதனைக் கண்டு வேழம் அஞ்சும் என்க’ என்று அகம் ௬௮-ஆம் பாடல் வரியை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள் வேங்கடசாமி நாட்டாரும், கரந்தைக் கவியரசும். ஆனால் சொற்பொருள் கூறும்போது தூறு என்ற பொருளே கொண்டனர். எனினும் ௨௮௮-ஆம் பாடலில் வரும் ‘வெருவரு படாஅர்’ எனும் தொடருக்குச் சிறுதூறு, குறுங்காடு என்றே கூறிப் போயினர். ஆனால் இவ்விடத்திலும் அஞ்சத்தக்க பாம்புச் செடியென்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இம் முறையில் கொண்டால்தான் இயற்கையாக இப்பாட்டு வரிகளுக்கு உரை கூற முடிகிறது. ஆனால் கூறப்பட்டிருப்பதோ வலிந்து கூறியது போலத் தோன்றுகின்றது. அரிய மலையில் இறங்கி வளரும் அஞ்சத்தக்க கொடியைக் கண்ட குட்டியின் தந்தையாகிய கடுவன் பலாப்பழத்தின் பழச்சுளையைத் தோண்டினும் நோய் கொள்ளும் என்று பொருள்கொண்டிருப்பின் மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும். பாந்தட் படாரைக் கண்ட கடுவன் பலாப்பழச்சுளையைத் தொடவும் துன்பப்படும் என்று கொண்டால் பொருள் இயற்கையாகவே அமைகிறது. பழச்சுளையில் தெய்வ முறைவதாகக் கற்பனை செய்யவேண்டியிருக்காது. ஆதலின் அகம் ௨௮௮-ஆம் பாடலிலும் ௩௦௬-ஆம் பாடலிலும் வரும் ‘படாஅர்’

என்ற சொல் பாம்புச் செடியையே குறிக்கும் எனக் கொள்ள வேண்டும். பாம்பைக் கண்டு மிகவும் அஞ்சும் இரு விலங்குகள் இச் செடியைக் கண்டு அஞ்சுவதாக இவ்விரு பாடல்களும் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது.

இனி நற்றிணையில் வரும் பிறிதொரு செய்தியைக் கவனிப்போம்.

“வேனி லோதிப் பாடுநடை வழலை
வரிமர னுகும்பின் வாடி யவண.”

என்ற நற்றிணை கூஉ-ஆம் பாடல் வரிகளில் வழலைப் பாம்பைப் பற்றி யொரு குறிப்பு வருகின்றது. ஒந்தியாகிய வழலை என்று பொருள்கொண்டு அது மரலின் இளமடல்போல வாட்டமுற்றதாக உரையாசிரியர் கூறுகிறார். ‘வழலை-ஒருவகைப் பாம்பு; அதனைப் போறலின் ஒந்தி வழலை யென்றார் போலும்’ என்றும் உரையெழுதினார். வழலையைப்போல ஒந்தியிருப்பதாகக் கூறுவது பொருத்தமின்று. வேனிலோதியும் பாடுநடை வழலையும் வரிமரல் துகும்புபோல வாடியதாகக் கூறின் மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கும். அதிலும் வழலையை வரிமரல் துகும்புபோலிருப்பதாகக் கூறினார் என்று சொன்னால் முற்றிலும் பொருந்தும். ஏனெனில் வழலைப்பாம்பு கட்டுவிரியன்போல வெண்மையும் கருமையுமுடைய கட்டுகையுடையது. ஆதலின் அதை வெண்மை கலந்து வரிகளுடைய வாடியமரல் துகும்போடு ஒப்பிடப்பட்டது மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கும். மரல் துகும்பு (குருத்து) உருவிலும் பாம்புபோலவே தோற்றுகிறது. வரிகளுடன் வாடிக்காண்பது வாடும் வழலைப்பாம்பைப்போல இருப்பது இயற்கையே. ஆதலின் ஒந்தியை விடுத்து வழலை மரல்போல் வாடியிருப்பதாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இப்பொருளின் பொருத்தம் பின்வரும் செய்தியால் நன்றாக வலியுறுத்தப்படும்.

மருள் (Bowstring hemp) என்றே தற்காலத்தில் சில விடங்களில் மரலை அழைக்கின்றனர். இதன் நாரை வில்லிற்கு நாணாகக் குறச்சிறார் பயன்படுத்துவதுபற்றிச் சங்கநூல் கூறுகின்றது. ஆங்கிலப்பெயரும் ‘வில்நாண் செடி’ என்றே சொல்லுகின்றது. இச்செடி வாடுவதுபற்றியும் இதன் பழத்தைப்பற்றியும் சங்கநூற்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. புதுச்சேரியில் ஆராய்ச்சிக்குப்பம் என்ற ஊரில் இம்மருள் பூண்டைப் பார்த்தேன். ஒரு குடியானவனிடம், ‘இதற்குப் பெயரென்ன’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் அளித்த விடை என்னை ஒரு ஆராய்ச்சிலேயே ஆழ்த்தியது. ‘இதை மரநாகம்னு சொல்லுவாங்க,’ என்றான். மீட்டும் கேட்டேன். அதே விடையே கூறினான். உடனே

‘மரவநாகம் வணங்கி மாற்கணம்’ என்ற வரிகள் என் நினைவில் பளிச்சிட்டது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையைப் புரட்டினேன். நச்சினூர்க்கினியர் இவ்வரியை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். இங்கு மரவநாகம் என்ற சொற்குப் பொருள் மரல் என்பதே. ‘மரைபா மரல் கவருவதை’ச் சங்க நூற்களில் பல பாடல்கள் கூறுகின்றன சிந்தாமணியும் மானினம்; ‘மரவம் பாவை வயிரூரப் பருகுவதை’க் கூறுகிறது. இங்கு மரவம்பாவை என்பது மரற்செடியேயாகும். மராமரமன்று. ஆதலின் ஆராய்ச்சிக்குப்பம் குடியானவன் வாயில் தவழ்ந்தசொல் ஆழ்ந்த பொருளுடைய இலக்கியப் பழக்கச் சொல்லாகும். நாகம்போல இருப்பதால் மரல் மரநாகம் எனப்பட்டது. இதுசார்பாக வழலைப் பாம்புபோல வாடியமரல் இருப்பதாகக் கூறிய நற்றிணை வரிகளை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வரிகள் மரலைப் பாம்புடன் ஒத்திட்டுப்பார்த்த வழக்கத்தை வலியுறுத்தும். மரல் செடியை நாகப்பாம்பொடு ஒத்திட்டுப் பார்த்ததன் விளைவே நாட்டுமக்கள் அதற்கு ‘மரநாகம்’ என்று பெயர் வைத்ததற்குக் காரணம். மரலைப்போன்ற ஒரு பூச்செடியைக் (Crotons) கண்டு, இன்றும் எளியமக்கள் வீட்டில் வைத்தால் பாம்பு வந்துவிடுமோ என்று பயப்படுகின்றனர். ஆதலின் மரநாகம் என்ற சொல் இயற்கையில் எளிதாக மக்களிடக்கூடிய பெயரே. இலக்கிய வழக்கின் அருகிய பொருள் எளியோன் வாயில் வெளியாகக் கண்டது வியப்பிலும் வியப்பே.

ஊழ்

ஊழ் என்பது செய்த வினைப்பயன் முதிர்ந்து செய்தானையே சென்றடையும் முறைமை. இவ் ஆழ் இறைவன் திருவாணையின்வழி நிகழ்வதாகும். வினையும் வினைப்பயனாகிய ஊழும் மலம் அறுத்தற் பொருட்டு நோய்க்கு மருந்துபோல் கொடுக்கப்படும் முயற்சியும் இன்ப துன்பக் கூறுபாடுகளுமாகும். இவ்வுண்மை யுணர்ந்தவர்கள் ஊழறு துன்பினுக்கு வருந்தார். மலநீங்கும் இன்பினுக்கே பொருந்தி மகிழ்வார். சிவபெருமான் திருவடிநினைவால் மலமறும். அதன்பொருட்டு வரும் ஊழும் சிவனினைவுடையாரை வருத்தாது. பாடம்படிக்கும் மாணவரைச் சட்டாம்பிள்ளை வருத்தாமை இதற்கொப்பாகும்.

மன்னும் இறைநினைவால் மாறுமலம் ஊழமுறும்
அன்னோன் நினைவுவர ஆற்றுமூழ்—தன்னேரில்
கல்விக்கா வந்தசிறை கற்க அகல்வதொப்பாம்
நல்லொழுக்கத் தண்டனையும் நாடு.

வைகாசி அனுடம் வள்ளுவர் திருநாள்

சென்ற ஐந்து ஆண்டுகளிலும் வைகாசி அனுடத்தை வள்ளுவர் திருநாளாகக் கொண்டாடுமாறு பல அறிக்கைகள் வெளியிட்டுத் தமிழ்மக்கள் வாழிடமெங்கும் இந்நாளைக் கொண்டாடச் செய்தோம். தமிழ்நாடு, வடஇந்தியா, இலங்கை, பர்மா, மலாயா, சிங்கப்பூர், தென் ஆபிரிக்கா, பீசி முதலிய பல நாடுகளிலும் உள்ள நூற்றுக்கணக்கான பத்திரிகைகளும் பன்னூற்றுக்கணக்கான சங்கங்களும் எமது முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் நல்கின. சிங்கப்பூர், கொழும்பு, தெல்லி, திருச்சி, சென்னை வாடுவி நிலையங்கள் ஆண்டுதோறும் இந்நாளன்று சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்பின.

இந்த ஆண்டுத் திருவள்ளுவர் திருநாள் 1-6-58 ஞாயிற்றுக் கிழமையாகும். இந்நாளை யாவரையும் கொண்டாடுமாறு செய்தற்கு, இப்பொழுதே தொடங்கி முயலுதல் இன்றியமையாதது. இத்திருநாளுடன் சில நாள்களைச் சேர்த்து வள்ளுவர் வாரமாகவுங் கொண்டாடலாம். இத்திருநாட் கொண்டாட்டம் பற்றி அன்பர்கள் செய்யும் முயற்சிகளை எமக்கு அறிவித்தால் அவற்றை எமது அறிக்கையிற் சேர்த்து வெளியிட முயல்வோம்.

கா. பொ. இரத்தினம்,

தலைவர், தமிழ்மறைக் கழகம், இலங்கை.

தற்ப்பு: ஆண்டு தோறும் திருவள்ளுவர் திருநாளின்போது எமது தமிழ்மறைக் கழகம் நடத்தும் திருக்குறள் மாநாடு, இவ்வாண்டில், 8, 9, 10, 11—6—58-இல் கொழும்பிலுள்ள சங்கங்கள் பலவற்றின் ஆதரவில் கொழும்புமாநகரில் நடைபெறும். இந்த ஆரவது திருக்குறள் மாநாட்டிலே திருக்குறள் நூற்காட்சியும் அமைக்கப்படும். (அன்பர்கள் இக்காட்சிக்கு அளிக்கும் நூல்கள் முதலிய அன்பளிப்புக்களை நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்வோம்.) எமது கழகம் இவ்வாண்டில் நடத்தும் அகில இலங்கைத் தமிழ்மறைத் தேர்விலும், அகில உலகத் தமிழ்மறைக் கட்டுரைப் போட்டியிலும் வெற்றிபெறுவோருக்கு இம்மாநாட்டிற் பரிசில்கள் வழங்கப்படும்.

1 நப்பு

[வித்துவான். திரு. ச. சுவரிமுத்து, திண்டிவனம்]

முன்னுரை :

மாந்தன் முயற்சியாற் பிறந்தது மொழி என்பது மொழி நூல் வல்ல அறிஞர்களின் முடிவாகும். தன் கருத்தைப் பிறர்க்கும் அறிவிக்க முற்பட்ட முதற்கால மனிதன் முதலில் சைகைகளின் மூலமாகவும், பின்னர் சைகைகளோடு சேர்ந்த ஒலிகளின் மூலமாகவும் தெரிவித்து வந்தனன். சைகை தள்ளப் பட்ட பின்னர் ஒலியே மொழியாய்ப் பொலிவுற்று வளர்ந்தது. இம் மொழிகளின் இயல்பு, ஒப்புமை இன்றோரன்ன பல இயல்புகளைத் திறப்பட ஆராய்ந்துரைக்கும் கலை மொழி நூற்கலையாகும்; வளரும் வண்ணக் கலையாகும். இத்தகு மொழி நூற்கலைக்கு உறுதுணை தந்து விளக்கம் நல்குவது சொல்லாராய்ச்சி என்னும் கலையாகும்.

சொல்லாராய்ச்சி : (Etymology)

(Gr. Etymos-etymon-the root of a word logos-discourse)

சொற்களின் துண்பொருளை ஆய்ந்து மொழியவல்லாரே மொழியின் திறமுணர்ந்தோராவர். அதுவே மொழிப்புலமையுமாகும். ஏற்ற இடத்தில் ஏற்ற கருத்தை முழுதாக உணர்த்த வல்ல சொற்களைப் பெய்து மொழிதலே செம்மைப்பட்ட மொழி நடையுமாகும். இவ்வாறு உணர்ந்து உரைக்கத் துணைசெய்வது சொல்லாராய்ச்சிக் கலையாகும். இக் கலை மாந்தன் தன் பல்வேறு சூழலுக்கேற்ப வளர்த்துக்கொண்ட பன்னூறு மொழிகளின் முதல் ஒப்புமைகளை அறிந்துகொள்ளத் துணைசெய்கின்றது. இக் கலையாலேயே, உலகின் பல்லாயிரம் மொழிகளின் அடிச் சொற்கள் ஒப்புமையான், மாந்தன் முதற்காலே ஓரிடத் திருந்தே பின்னர் வளம்நாடி திசைதொறும் சென்று உலகில் தங்கினன் என்ற பேருண்மை விளக்கமுற்றது. ²உலகின் தொன்

1. சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரை.

2. பண்டைத் தமிழகம் - குமரிநாடு

(1) ஒப்பியன் மொழிநூல்

முதல்பாகம் : பக். ௪௩

(2) திரவிடத் தாய்

பக். 5

பேராசிரியர், ஞா. தேவநேயன், M. A.

மாந்தன் பிறந்தகம் - குமரிக் கண்டமே.

முதல் தாய்மொழி - முன்னுரை

பேராசிரியர், ஞா. தேவநேயன், M. A.

மொழிகள் எனப் போற்றப்பெற்றவற்றுள் இன்னும் குன்றப் பொலிவொடு விளங்கும் நந்தாய்மொழியே மாந்தனின் முதல் தாய்மொழி என்றும், முதற் தமிழன் பிறந்தகமாகிய—இன்று இந்துமாக்கடலுள் ஆழ்ந்து நிற்கும்—சுமரிக்கண்டமே மாந்தனின் பிறந்தகம் என்றும் அறிஞர் ஆய்ந்துரைத்துள்ளனர். இத்தகு ஒருமைப்பாட்டு உணர்வுநிலைக்கும் ஊக்கமளித்து ஒளி நல்கியது இவ் வெழிற்கலையே எனல் மிகக் கூறியதன்று.

அடிச்சொற்கள் : (Roots)

காடுகளில் இயற்கையோடு இயற்கையாய் வாழ்ந்த மாந்தன் காலச் சமூகநாகரிகமுற்றான். அறிவு முதிர்முதிர் தன் சூழ்நிலைகளை, வாழ்க்கை முறைகளை மாற்றிக்கொண்டான். அவ்வாறே தன் கருத்தைப் பிறருக்கு அறிவுறுத்தும் மொழியையும் செம்மைப்படுத்தினான். பொருட்களைக் கூறக் கருதிய மனிதன் அவைகட்குப் பலவாறு பெயரிட்டுச் சொற்களை ஆக்கிக் கொண்டான். இவ்வாறு ஆக்கிக்கொண்ட சொற்கள் முதலில் நீண்டவைகளாகவே இருந்து, பின்னர் மாந்தனின் முயற்சிச் சுருக்கத்தினால் குறைந்தன என்பது அறிஞர் கருத்தாகும். இந்நிலை உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகட்கும் உண்டு.¹

தமிழ்மொழிச் சொற்கள் ஒட்டுநிலையை (Agglutinative Stage) உடையன என்ப மொழிநூல் அறிஞர். ஏனெனில் தமிழ்ச்சொற்கள் ஏனைய இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளினும் மிக எளிமையாகப் பிரித்து அறியும் நிலைமையில் உண்மையான என்க. ஆதலால் தமிழ்மொழியில் அடிச்சொற்கள் மிகத் தெளிவாக உள்ளன என்பது உண்மையாகும். இவ் வடிச்சொற்களும் மாந்தனின் அறிவாற்றலுக்குப் பிறப்பிடமான அகப்புற உணர்ச்சிகளின் தொடர்புற்ற இடங்களால் தோற்றமெடுத்தன. இவ்விடங்கள் தன்மை, முன்மை, படர்க்கை என்பனவாகும். இவ்விடங்களைக் குறிக்கப் பயன்பட்ட சுட்டொலிகளை சொற்களின் முதலடிச் சொற்களாயும் (Primary roots) அவைகளோடு மெய்கள் சேர்ந்து ஒலித்தன வழியடிச் சொற்களாயும் (Secondary roots) பல்கி மொழி செம்மையுற்றது என்ப அறிஞர்கள்.²

1. Good bye—என்ற ஆங்கிலச் சொல் God be with you என்ற பிரிவுரையின் சுருக்கம் என்ப.

2. (1) How Tamil was built up

page: 15-29

by Rev. Fr. S. Gnanapragasar, O. M. I.

(2) முதல் தாய்மொழி

பக். 17

பேராசிரியர், ஞா. தேவநேயன், M. A.

இவ்வாறு நின்ற அடிச்சொற்கள் தன்னோடு சேரும் துணை உறுப்புகளோடு சேர்ந்து பலவிதப் பொருளை உணர்த்துகின்றன. இவ் வடிச்சொற்களே சொற்களின் உண்மைப்பொருளை நல்கி நிற்கின்றன. துணை உறுப்புகள் ஒலிநிலையாகவோ, சில பொருட்பயன் கருதுவனவாகவோ அல்லது இலக்கண வேறுபாடு உணர்த்துவனவாகவோ சேரானின்றன. எனவே சொற்களின் பொருள்நிலை பெரும்பாலும் முதற்சொற்களிலேயே அமைந்து கிடக்கின்றன என்பது தெளிவுறும். மேற்கோள்களாகச் சில காண்பாம்.

¹பண்பாடு

பள்—பண் + படு—பாடு

ஆண்மை

ஆள்—ஆண்—ஆண்மை

நண் ணுதல்

நள்—நண்—நண் ணு—நண் ணுதல்.

‘பள்’ என்பதற்கு ‘செம்மைப்படுத்துதல்’ என்பது பொருளாகும். நிலத்தைச் செம்மைப்படுத்துவாருக்குப் ‘பள்ளர்’ என்ற பெயரும் இவ் வடிப்படையிலேயே எழுந்ததாகும். செம்மைப்படுத்தப்பட்ட ஒலிக்கும் ‘பண்’ எனப் பெயர் வந்ததும் இவ் வடிப்படையிலேதான். பாடு என்பதில் படு² என்பது அடிச் சொல்லாகும். படு என்பதற்குத் ‘தோன்றுதல்’ என்பது பொருளாகும்.³ எனவே பண்பட்ட நலத்தின் தோற்றநிலையே பண்பாடு எனப்பட்டது. அவ்வாறே ஆளும் தன்மை ஆள் - ஆண் என்றாய் ‘மை’ என்ற விசுதி பெற்று ஆண்மை ஆயிற்று. அதிலும் ‘ஆள்’ என்ற அடிச் சொற்பொருள் சிறத்தல் காண்க. அவ்வாறே ‘நள்’ என்பதற்குப் ‘பொருந்துதல்’ என்பது பொருளாகும். அது நண் - நண் ணு என்றாய் ‘தல்’ என்ற தொழிற் பெயர் விசுதிபெற்று, பொருந்துதல் என்ற பொருளை விளக்கி

1. Culture - L. culture from colo- culture - to till.

2. ‘அ’ என்ற அண்மைச் சுட்டு டகரத்தோடு விளங்கி ஒலிமுறை உகரம் பெற்று ‘அடு’ என்றாய், பின்னும் முன்னின்ற அகரம் பகரமெய்யொடு சேர்ந்து ‘படு’ என்றாயிற்று என விளக்கிக் காட்டுப அறிஞர் ஞானப்பிரகாச அடிகளார்.

How Tamil was built up - page : 19-25

3. “...எற்படுகாலை வெங்கதிர் காயுநண் பகலெனக் கைவகைச் சிறுபொழுது ஐவகைத் தாகும்.” (நம்பியகப். கஉ) மறைதல் என்ற பொருளும் இதற்குண்டு.

“எற்பாடு, நெய்த லாதல் மெய்பெறத் தோன்றும்.”

(தொல். பொரு. ௧0)

நிற்றல் காண்க. எனவே நங்குக் காட்டப்பெற்ற மேற்கோள் களால் அடிச்சொற்கள் சொற்பொருளைத் தன்னகத்தேகொண்டு இலங்குவது தெளிவாகும்.

அவ்வாறே நட்பு என்ற சொல்லும் அமைந்து, நட்பின் இலக்கணத்தை அடிச்சொல்தானே விளக்கித் தமிழின் உயர் நிலையை உலகிற்கு ஒதாநிற்கின்றது. பற்பல சொற்கள் பலவாறு அமைந்து அடிச்சொற்களால் பொருளை விலக்கினாலும் நட்பு என்ற சொல் தனிச்சிறப்பாய் அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும். அதை ஆய்ந்து நோக்குவாம்.

தட்பின் இலக்கணம் :

நட்பின் இலக்கணத்தை வள்ளுவப் பெருந்தகையார் நான்கு அதிகாரங்களில் விளக்கிப் போந்துள்ளார்? ஏனெனில், அறிவுநிலையும், பண்பாட்டு அமைவுநிலையும் பெரும்பகுதி சேர்க்கையாலேயே செம்மைப்பட்டு அமைகின்றது. சேர்ந்த இடமே ஒருவனைச் சீரியவனுக்கும் என்பது மாறா உண்மையாகும். நட்பு என்பது முகத்தான் நகுவது மட்டுமன்று; அகஉணர்ச்சி ஒன்றுசேர அமைவதேயாகும். வெறும் விளையாட்டும், நகைகூடப் பேசுவதும் நட்பின் சின்னங்கள் ஆகா. நண்பன் துன்பத்தில் இருக்கும்போது, உதவிகள் தேவையுற்றவனாக இருக்கும்போது உடுக்கை இழந்தவன் கைபோலச் சென்று துன்பத்தைக் களைந்து உதவுபவனே சிறந்த நண்பன் ஆவான். நட்பின் உயர்நிலை ஏதென்றால் என்றும் மாறாது சென்று நண்பனுக்கு உதவுதலே யாகும். 'A friend in need is a friend indeed' என்ற ஆங்கில முதுமொழியும் இதை வலியுறுத்தல் காண்க.

நண்பன் தீயவழிகளில் செல்லுங்கால் அவ் வழி நீக்கி, நல்லாற்றில் போக்கி, அவனின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும். நட்புக் கைக்கோடல் முகநக நகுதற்கன்று, மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தற்கேயாம். இக்கருத்துக்களை விளக்கும் குறட்பாக்கள் :

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு.”

—குறள், எஅசு.

“உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.”

—குறள், எஅஅ.

“நட்பிற்கு வீற்றிருக்கை யாதெனிற் கொட்பின்றி
யொல்லும்வா யூன்று நிலை.”

—குறள், எஅக.

“ அழிவி னவைநீக்கி யாறுய்த் தழிவின்க
ணல்ல லுழப்பதாம் நட்பு.” —குறள், எ அஎ.

“ நகுதற் பொருட்டன்று நட்டன் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு.” —குறள், எ அச.

“ புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்.” —குறள், எ அடு.

எனவே நட்பின் உண்மை இலக்கணம் புணர்ந்து பழகுதல் அன்று ; உணர்வு ஒன்றிய நிலையே என்பது போதரும். மேற்கூறிய அனைத்தையும் நோக்குங்கால் ‘உள்ளச்செறிவே’ நட்பின் இலக்கணம் என்பது வெள்ளிடைமலை என இலங்கும்.

நட்பின் இலக்கணத்தை வரையப்புகுந்த உலகப்புகழ் நாடகமேதை, ஆங்கிலப் பெரும்புலவர் ஷேக்ஸ்பியரும் (Shakespeare) தாம் எழுதிய ‘Friendship’ என்ற பாடலில் மேற்கூறிய கருத்தை உள்ளடக்கியே வரைந்துள்ளார். அவரும் உள்ளச்செறிவே நட்பின் இலக்கணம் என்பதை உய்த்துணர வைத்துள்ளார். அவர்,

Everyone that flatters thee
Is no friend in misary
.....
He that is thy friend indeed,
He will help thee in thy need.
If thou sorow he will weep
If thou wake he cannot sleep
Thus of every grief in heart
He with thee doth bear a part.

எனக் கூறுகின்றார். இவ் விரு பெரும்புலவர்களின் கூற்றுக்களால் நட்பின் இலக்கணம் உள்ளச் செறிவே என்பது பெறப்படும். ‘The union of two hearts is friendship’ என்று ஆங்கில வாணர்கள் மொழிதலையும் நோக்குக.

எனவே நட்பின் உண்மை இலக்கணமாகிய (உள்ளச்) செறிவு என்பதை நட்பு என்ற சொல்லின் அடிச்சொல் எவ்வாறு உணர்த்துகின்றது என்பதை நோக்குவோம்.

நட்பு :

நள்—நண்—நண்பு—நட்பு.

இவ்வாறே நட்டல், நட்டார், நண்ணல், நணுகல், நணுகுதல், நண்ணார், நண்பன், நண்ணலர், நண்ணார், நணுகலர்,

நணுகார் என்ற இத்தனை சொற்களுக்கும் 'நள்' என்பதே அடிச் சொல்லாகும். இவை யாவும் 'செறிவு' என்ற பொருளை உணர்த்தி நிற்கும் வேர்ச்சொல்லாம் 'நள்' என்பதின் திரிபுற் றப்பொருளை உணர்த்துவனவாகும்.

'நள்' என்பதற்குச் 'செறிவு' என்பது பொருளாகும். அதுவே 'நளி' என உரிச்சொல்லாய் இகரம் பெற்று நின்றது. நளி என்ற உரிச்சொல்லும் 'செறிவு' என்ற பொருளை உணர்த்தும்.

“நளிஎன் கிளவி செறிவு மாகும்.” —தொல். சொல். ௩௨௩.

இலக்கியங்களிலும் பல இடங்களில் செறிவு என்ற பொருளிலேயே 'நள்' என்பதும், 'நளி' என்பதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“நள்ளென் றன்றே யாமஞ் சொல்லவிந் தினிதடங் கினரே மாக்கள்.....” —குறுந்தொகை, ௬.

“.....உலகம்

கயங்கள் அற்ற பைதறுகாலப் பீளொடு திரங்கிய நெல்லிற்கு நள்ளென் யாமத்து மழைபொழிந் தாங்கே.” —நற். 22.

“கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியில் வெள்ளியம் பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தன.” —சிலம்பு-பதிகம், ௪0-௪௩.

“நரன் றுயிர்த்த நித்தில நள்ளிருள்கால் சீக்கும் வரன் றுயிர்த்த பாக்கத்து வந்து.” —திணைமலை நூற்றைம்பது, ௪௬.

“நளியிரு முந்நீர் நாவாயோட்டி வளிதொழி லாண்ட உரவோன் மருக.” —புறம். ௬௬.

“நளியிருஞ் சோலை நரந்தந் தாஅய்.” —பரிபாடல், ௭-௧௧.

“நளியிரு முந்நீர் நலம்பல தருஉம்.” —மணி. காதை. I ௧௨.

“சிலைப்புவல் லேற்றின் றலைக்கைதந் துந் நளிந்தனை வருத லுற்றனளாகி.” —பதிற். ௩௨.

பிறமொழிச் சொற்கள் :

இவ்வாறே பிறமொழிச் சொற்களைப் பிரித்து நோக்குவோம்.

English - Friendship,

Anglo - Saxon - (fri - freo) - freon - to love

(freond - friendship)

Gothic - (frieis) - frijou - to love	(frijouds)
Dutch - (vry) - vrien - to love	(vriend)
Icelandic - (fri) - frsen - to love	(freendi)
German - (frei) - befreunden - to love	(freund - friundschaft)
Latin - (amor - love) - aimere - to love	(Amicitia - friendship)
French - (amour - love) - aimer to love	(Amitie - friendship)
Sanskrit - (pri) - priam - priam	

ஈங்குக் காட்டப்பட்ட மொழிகளின் நட்பு என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்களைக் காணுங்கால் அவை 'Free' என்ற பொருளைத் தரும் அடிச் சொல்லிலிருந்து தோன்றி வளர்ந்து 'அன்பு செய்' 'to love' என்ற பொருளில் செம்மையுற்றன என்பது விளக்கமுறும். எனவே இவை நட்பின் இலக்கணத்தை வரைந்துணர்த்தும் அடிச்சொல்லிலிருந்து தோற்றமெடுத்தன வல்ல.

முடிவுரை :

மேற்கூறியவைகளால் பிறமொழிச்சொற்களை நோக்கத் தமிழ்ச்சொல்லான 'நட்பு' என்பது உண்மை நட்பின் இலக்கணத்தை வரைந்துணர்த்தும் 'நள்' என்பதை வேர்ச் சொல்லாகக் கொண்டுள்ளது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி எனத் தெளிவுற்று விளங்கும். இத்தகு உயர்நிலையை நோக்குங் கால் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றி மூத்த குடியினராய் தமிழ்மக்கள் நட்பின் ஆழம், இலக்கணம் ஆகிய இவைகளை அறிந்து 'நட்பு' என்று பெயரிட்டனர் என்பது விளக்கமுறுதலின் உள்ளத்தில் மகிழ்வுத்தேன் ஊற்றெடுக்கின்றது; தமிழ்த்தாயின் உயர் தனிச் செம்மைப்பாடு வீறு பெறச் செய்கின்றது. இவ்வாறு சொல்லின் உண்மைப் பொருளைச் செவ்வனே உணர்த்தவல்ல அடிச்சொற்களை உடைய சொற்கள் மிகப்பலவாம். இவற்றை எல்லாம் மற்றமொழிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து வெளிப்படுப்பின் தமிழின் இனிமை, தனிமை, மேன்மை, செம்மை, தாய்மை ஆகிய இன்றோன்ன பண்புகள் மிளிரும் என்பதில் ஐயப்பாடு சிறிதேனும் இன்று.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

(க) இந்தியை ஆட்சிமொழியாக்குவது பற்றிப் பண்டிதநேரு கருத்து

இந்தி மொழியை மைய அரசியலின் ஆட்சிமொழியாக்கக் காலம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளதா என்று இதழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்விக்கு விடைதரும் முறையில் இந்திய முதல் அமைச்சர் பின்வரும் கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

“இந்தியை ஆட்சிமொழியாக்குவதற்கு நான் எந்த நாளையும் திட்டமாக அறிவித்ததில்லை. இந்தி பயன்பட்டுவரும் அதே நேரத்தில் வசதிக்காக ஆங்கிலமும் பயன்பட்டுவரும். ஆனால் ஆங்கிலம் நாட்டு மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் மைய அரசியலார் எந்த மாநிலத்தையும் கட்டாயப்படுத்தி வேறு மொழியைத் திணிக்கப்போவதில்லை. இந்தி ஆர்வமுள்ளவர்கள் தங்கள் போக்குத் தவறானது என்பதை இப்போது உணர்ந்து கொண்டார்கள்.”

குறிப்பு: இந்திமொழியைக் கட்டாயமாகத் திணிக்கும் நோக்கம் மைய அரசியலார்க்கு இல்லை என்பதும், இந்தி ஆர்வமுள்ளவர்களின் போக்குத் தவறானது என்பதும் ஆகிய இக் கருத்துக்களை நேரு அவர்களே கூறியிருப்பது கூர்ந்து நோக்கற்பாலது. இந்தி ஆதிக்கத்தின் நாடி தளர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் இது காட்டுவதாகும்.

(உ) சித்த மருத்துவ மாநாடு

“புதுமை மருத்துவங்களால் கைவிடப்பட்ட பல நோயாளிகள் சிறந்த சித்த மருத்துவத்தால் வியத்தகு வண்ணம் நோய் நீங்கப்பெற்றுள்ளனர் என்பதை நான் அறிவேன். அத்துணைச் சிறந்த மருத்து முறைகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. வரலாற்று ஆராய்ச்சியும், நிலநூல் ஆராய்ச்சியும் இதனை நன்கு விளக்குகின்றன. இருப்பினும் இத்தகைய சிறந்த முறைக்கு ஆராய்ச்சி வசதிகள் செய்து தரப்படவேண்டும்.” என்று கடந்த 20—4—53-இல் சென்னையில் நடைபெற்ற சித்த மருத்துவர் மாநாட்டிற்குத் தலைமைதாங்கிய டாக்டர் எஸ். சி. அழகப்பன் அவர்கள் பேசியுள்ளார்கள்.

குறிப்பு: இந்திய மருத்துவ முறைகளில் சித்தர் முறை மிகச் சிறந்தது. ஆனால் அறிவுத்துறையில் காணப்படும் ஒருவித வருணச் சிரம முறையால் சித்த மருத்துவம் சூத்திரசாதியாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. இந்நிலை மாறிச் சித்த மருத்துவம் சிறப்புற்றுப் புதுமை மருத்துவத்தோ டொப்ப வைக்கப்படவேண்டுமானால் திரு. அழகப்பர் கூறியுள்ளதுபோல ஆராய்ச்சி வசதிகள் சித்த மருத்துவத்திற்கும் செய்து தரப்படவேண்டுவது மிகமிக இன்றியமையாததாகும்.

(ஈ) கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு நன்கொடை

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 15 ஆண்டுகட்கு முன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவரும், இன்று ஒரு திரைப்பட முதலாளியாக விளங்குபவரும் ஆன திரு. ஏ. கே. வேலன் அவர்கள் தாம் மேற்கொண்ட படத்தொழில் வாயிலாகக் கிடைத்த பெருநிதியில் 25,000 வெண் பொற்காசுகளைத் தாம் முன்னாள் பணியாற்றிய கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு

நன்கொடையாக வழங்கியுள்ளனர். அண்மையில் நடைபெற்ற ஒரு விழாவில் இஃது அளிக்கப்பட்டது. அவ் விழாவிற்கு அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் தலைமை தாங்கினார்.

குறிப்பு: பொருள் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள திரு. வேலன் அவர்கள் பொதுவாழ்வையும், தமிழ்மொழி, நாடு என்பனவற்றையும் மறவாமல் நன்கொடை வழங்கியுள்ள நற்செய்தி யறிந்து மகிழ்கிறோம்— பாராட்டுகிறோம். பிற செல்வர்களும் திரு. வேலன் அவர்களைப் பின்பற்றி வைத்திழக்கும் வன்கணராக வாழாது, ஈத்துவக்கும் இன்செயலாற்றி மகிழ்வார்களாக!

மாநாடுகள்

கோவை மாவட்டம் ஈரோடு14-வது திருமுறை, 12-வது சைவமாதர் 13-வது தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகள் 2-5-58 முதல் 4-5-58 முடிய ஈரோடை தொண்டிச்சரர் திருக்கோவிலில் அமைக்கப்பெற்ற வன்தொண்டர்காவணத்தில் குன்றக்குடி, அருட்பெருந்திரு தெய்வ சிகாமணி அருணாசல பரமாச்சாரிய அடிகளார், திருவாளர். அமராவதி புதூர் ராய. சொக்கலிங்கம், அண்ணாமலை நகர் திருமதி. S. இராசேசுவரி அம்மையார், திருவாளர் காரைக்குடி சா. கணேசன், சென்னை பொது நலத்துறை அமைச்சர் M. A. மாணிக்கவேலு நாயக்கர், B. A., B. L. முதலிய பெருமக்கள் தலைமையில் அன்பறிவு சான்ற புலத்துறை முற்றிய நல்லார் பலர் சொற்பொழிவாற்ற மிக்க சிறப்பாக நடந்ததெனத் தெரியவருகிறது.

கோலாலம்பூரில் “தமிழ் இலக்கிய மாநாடும் அகில மலயா தமிழ்ச சொற்பெருக்குப் போட்டியும் 20-4-58-இல் கோலாலம்பூர் விவேகானந்த தமிழ் வித்தியாசால மண்டபத்தில் தக்கார் தலைமையில் அறிஞர் சொற்பொழிவுகள், இசையரங்குகள் முதலியவற்றுடன் இனிதுற இயன்றனவெனத் தெரிகின்றது.

பெருமகிழ்வு

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்து நற்பணியாற்றிய டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்கள் சென்னை மேலவை (M. L. C.) உறுப்பினராக ஆசிரியர் தொகுதியினின்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பதறிந்து பெருமகிழ் வெய்துகிறோம். தக்காரைத் தேர்ந்தெடுத்த ஆசிரியர்க்கும், எடுக்கப்பட்ட பேராசிரியர் செட்டியாரவர்க்கும் எங்களின் மிக்க பாராட்டு உரித்தாகுக.

ஆண்டுவிழா

நேமத்தான்பட்டி திருநாவுக்கரசு வித்தியாசாலையின் 32 ஆவது ஆண்டுவிழா 12-5-58-இல் காரைக்குடி அழகப்பச் செட்டியார் பயிற்சிக்கல்லூரி முதல்வர் உயர்திரு. P. துரைக்கண்ணு முதலியார், M. A., L. T. dip B. C. அவர்கள் தலைமையில் அழகப்பா மகளிர் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர் திருவாட்டி ந. சரோசினி தேவி M. A. அவர்கள் விரிவுரையாற்ற, மாணவர்களின் இயல் இசை நாடகங்கள் நிகழ மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுமெனத் தெரியவருகிறது.

மதிப்புரை

“ விநாயகர் வழிபாட்டு நூல் ”

[ஆக்கியோரும் பதிப்பாசிரியரும், சித்தாந்தக் கலைமணி வித்துவான் சி. அந்ணைவடிவேலு முதலியார் அவர்கள், காஞ்சிபுரம். வெளியிட்டோர்: கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர், காஞ்சிபுரம். விலை ரூபா 1-25.]

இந்நூல் தொன்மைத் தமிழின் நன்னெறியாகிய சிவ நெறியினை நால்வர் வழிநின்று பண்டுபோல் யாண்டும் பரப்பி விழைந்து தொண்டாற்றிவரும் மெய்யன்பர்களுக்கும், உண்மையுணர்ந்து ஒழுகவேண்டுமென்னும் மாறாவிழைவுசேர் மாணவர்கட்கும், பொருளுணர்ந்து பூசனை புரியவேண்டுமென்னும் பற்றுமிக்க தெருளாளர்கட்கும், மெய்ம்மை காணாது மருண்டு மாறுநிற்கும் போலிநெறியினர்க்கும் திருவருளால் கிடைத்த செந்தமிழ் ஆரமுதினை யொக்கும்.

இந்நூலாசிரியர் பன்மொழிப் புலவர். மிக்க பண்பாட்டினர். தென்றமிழும் வடமொழியும் சேரக் கற்றுணர்ந்த ஆன்றோர். திருமுறை வழிச் சிவபூசைபுரியும் தவத்தினர். நாடெலாம் அங்கனம் சிவபூசையும் பிறபூசையும் நன்மக்களால் நாளும் இயற்றப்பெற்று நலமெய்திப் பீடுற வேண்டுமென்னும் ஈடில் வேணவாவுடைய மேலோராவார்.

இந்நூல் ஏனையார்போன்று நூலுணர்வானும் நுண்ணுணர்வானும் இயற்றப்பெற்றதன்று. நுகர் (அனுபவ) வுணர்வான் இயற்றப்பெற்ற நோன்மை நூலாகும். இதன்கண் வழிபாட்டுக்கெனத் தொகுக்கப் பெற்ற அருணால்களும் திருமுறை நூல்களே பெரும்பான்மையாகும். இந்நூலால் தமிழ்மந்திர வழிபாட்டுச் சிறப்பு எல்லார்க்கும் அங்கை நெல்லியென நன்கு விளங்கும். “சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து” புரியும் பூசனைச் செல்வமாகும் இது. “ஒன்றே குலமும், ஒருவனே தேவனும்” என்னும் செந்தமிழாகமச் சீர்மை வெளிப்படுத்திச் செந்நெறியினைப் பரப்பும் தின்மை வாய்ந்ததும் இதுவே. இதன்கண் வடமொழியினையும் புடைபடவைத்து விளக்கங்காட்டியிருப்பது மெய்ம்மை காணும் நடுநிலையாளர்க்குத் துணைநிற்கும் நந்தாமணி விளக்காகும். பிள்ளையாரின் சிறப்பும், கொள்ளும் உள்ளுறை மெய்க்கூறும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் வழிபாட்டு மெய் அன்பர்களாலும் திருக்கோவிற் றெண்டர்களாலும், அறங்காவலர்களாலும், அறநிலைய ஆணையாளர்களாலும் பெரிதும் போற்றி நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய பேரற நூல். பொதுவாகச் செந்தமிழ் அன்பர்களும் சிறப்பாகச் செந்நெறிச் செல்வர்களும், திருமடத் தலைவர்களும், சமய விரிவுரையாளர்களும் வாங்கியும் வாங்குவித்தும் மெய்நெறியினைப் பரப்புவார்களாக. கழகத்தார் தொடர்ந்து வெளியிடக்கருதும் இது போன்ற சிவத்தொண்டிற்குப் பெருந்துணை புரிந்து ஆசிரியரை மேலும் எழுத ஆக்குவார்களாக.

எளிய இனிய நடை, அழகிய பதிப்பு, பலநிற ஓவியம் படிப்பார்க்கு இனிமை தருவன.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே, அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.